

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/ València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 461

Setmana del 24 al 30
de juliol del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"La salvació és el «xalom» (la pau) hebreu, la comunió de la terra i del cel, de les coses i de les persones. Aquesta salvació existeix abans de tot allò que puguem fer nosaltres i Déu ens la proposa com la meta de tot allò que fem. És Déu mateix reposant el dia setè."

Charles Moeller

AFINANT

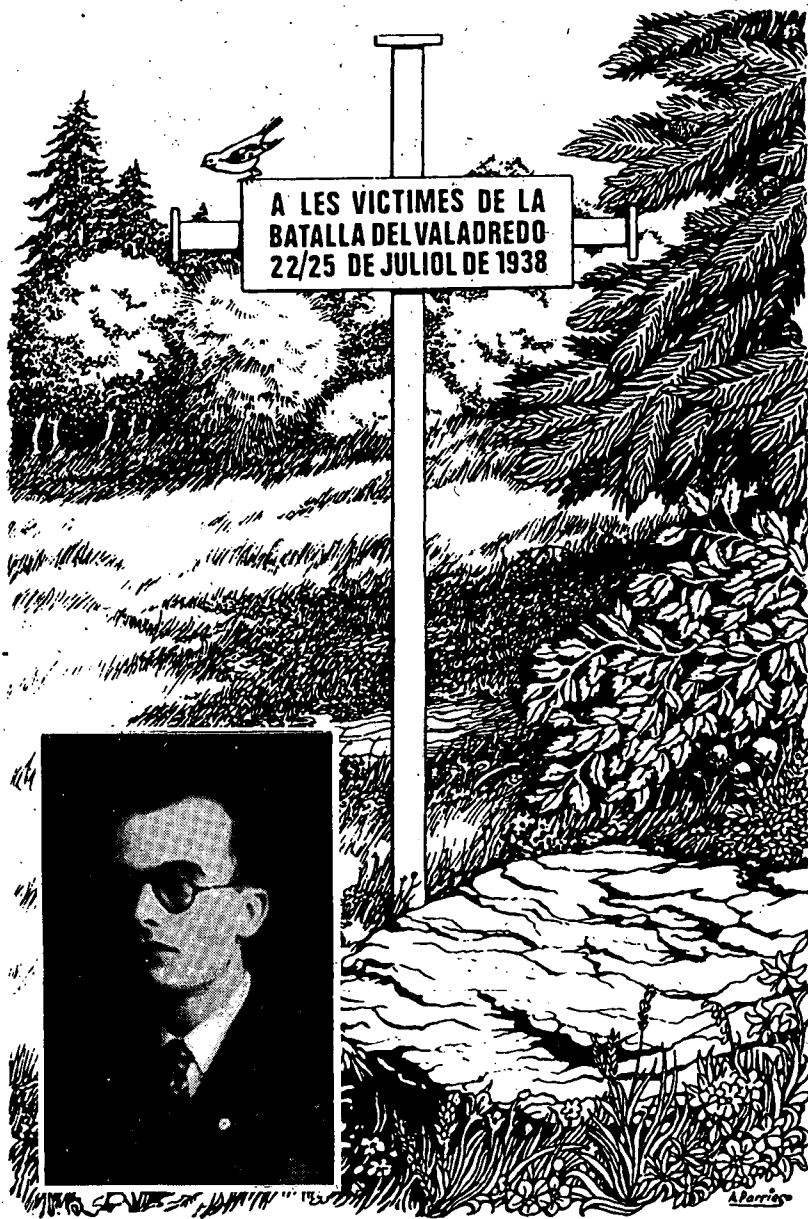
La barrila d'en Tarrés

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

D'en Pere Tarrés en corren poques fotografies. La més corrent, no em puc estar de dir que el traeix un bon xic. Els qui no el varen conèixer es faran la idea que era... un "místic", en el sentit menys simpàtic i menys positiu que el parlar popular dona a aquest mot: un home trist, callat, mastegant sempre "parenostres", amb la mirada perduda. Els que tinguérem la sort de conèixer el metge del carrer Gran, el fejecista, el jove assidu a l'oratori de sant Felip, el seminarista, el vicari de sant Esteve Sesrovires, el consiliari de la JFAC de Sarrià... el malalt morint a la clínica de la Mercè (sé que em deixo altres facetes seves en les quals no el vàreig conèixer tant) en servem un altre record. Certament era un home d'una pietat i d'una fe ardents i comunicatives, d'una vida interior que li traspuava pels ulls; recordo el tremolor característic de la seva barbeta quan es concentrava... Però per a mi serà sempre l'home de la "barrila" —una expressió que ell usava—. Allà on ell era hi havia gresca i alegria. Era un sant, un gran sant, i, tal com s'escau, no era pas un sant trist.

En el cinquantenari d'una inútil batalla

Viu record de Pere Tarrés, a Valadredo

Aquests dies es commemora el cinquantenari de la batalla de Valadredo, una batalla inútil de la malaurada guerra civil, ordenada pel comandament republicà per a una acció de distracció per poder enfrontar-se a l'Ebre. El pas de l'Ebre es va poder fer, però a costa d'innombrables víctimes en el sector Nord. D'aquells dies 22/25 de juliol del 1938 se n'han recollit molts testimonis, i aquest diumenge s'aplegaran els supervivents d'aquelles tristes jornades.

Però el millor testimoni és el del propi Pere Tarrés que va actuar allí com a metge, incansablement, gairebé llegendàriament, i que en el seu diari de guerra va escriure:

La batalla de Valadredo haurà estat una de les més terribles de la guerra... He treballat constantment... Com he sentit la mort dels meus amics!...
... Quantes coses he viscut en aquestes hores tràgiques!
... Déu meu, des del fons de la meua ànima us dono gràcies per haver-me salvat de tants i tants perills!, i des del fons del meu cor us prometo treballar fins a donar la vida per la salvació de la meua pàtria."

(Diari de guerra - 24 juliol 1938)

Jornada mundial "Pro Orantibus"

"Arrels en l'Església"

Es el lema d'enguany escollit per la Jornada "Pro Orantibus", en la qual reflexionem, recordem i preguem pels que han escollit dintre el ventall de les diverses opcions cristianes la vida consagrada i contemplativa.

Dir que uns homes i unes dones —els monjos i les monges— tancats entre quatre parets són veritablement eficients, sembla absurd i irrisori.

Avui es mesuren els resultats de les obres humanes segons els canons del poder i del diner, de l'eficàcia i de la publicitat. Tanmateix pel qui ha comprès que entre l'invisible i el visible hi ha un llaç de dependència i de total destí, l'obra dels claustrers i monestirs irrompen la seva veritat i en la seva llum.

Per això el lema "arrels en l'Església" per indicar el lloc

que ocupen els contemplatius és molt adient. Són arrels amagades, que no es veuen, no figuren, no fan soroll, però hi són, i sort en té, l'arbre de l'Església! Són arrels fondes i vives: donen saba a l'arbre de l'Església, units a Aquell qui és la Vida.

Preguem per ells i elles, com ho fan ells i elles sempre per nosaltres.

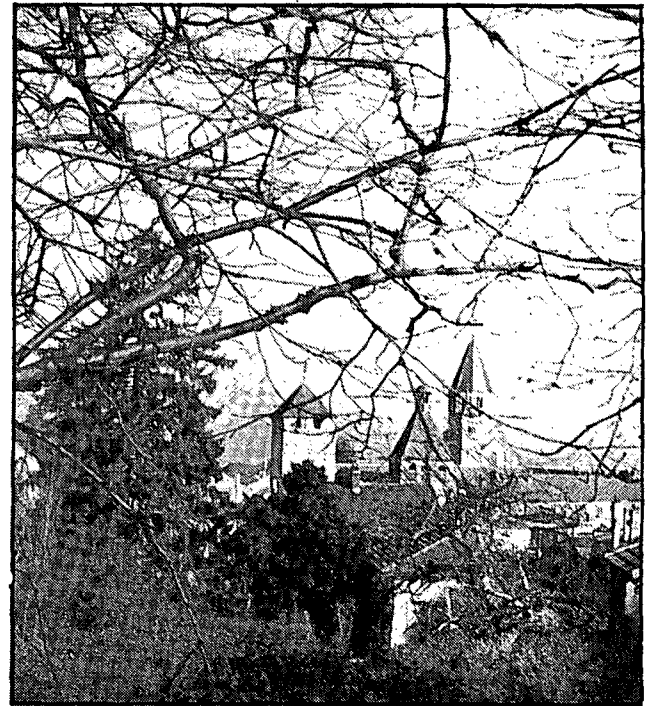
ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

PRÒXIM PELEGRINATGE MARIÀ:

Del 30 de juliol al 6 d'agost

Barcelona - Grenoble, visitant el Santuari de Notre Dame de la Salette - La Grande Chartreuse - Annecy - Lyon, Santuari de Fourvière - Ars - Taizé - Cluny - Paray-le-Monial - St. Etienne - Avignon - Barcelona.

MES DE OCTUBRE: Terra Santa
Dies del 6 al 17 d'octubre

CLUNY: mil anys d'irradiació

OSTA 1987

— ANY MARIÀ —

ASSUMPCIÓ 1988

ESÈNCIA DE LA MARE DE DÉU A PROP NOSTRE:
A CASA, A L'HABITACIÓ, EN EL LLOC DE TREBALL...

CATALUNYA CRISTIANA *us ofereix:*

"LA IMATGE
DE MARIA TÉ
EL VALOR DE
SER UN
SIGNE DE
LA SEVA
PRESENCIA
ENMIG DEL
POBLE
DE DÉU..."

PERE TENA

- La imatge de la Mare de Déu "Benaurada".
Terracotta polícromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.500 Ptes.
- L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià.
Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.500 ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar, català i castellà.

☐ Posters a 100 ptes. la unitat

☐ Imatge de sobretaula 195 Ptes

☐ Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes

Abonament per reemborsament ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER INFORMACIÓ:
Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Tots els mitjans d'informació han dedicat, durant uns dies, una atenció especial a l'afer Lefebvre. Com és natural han donat més importància a allò que era episòdic o més visible —la nostàlgia i l'aferrament a uns ritus i a unes formes de pietat— que no pas al fons doctrinal del problema: l'autoritat dogmàtica d'un Concili ecumènic, la naturalesa de l'Església, cos vivent de Jesucrist, mantinguda en la fidelitat i renovada constantment per l'Esperit Sant. No es podia esperar dels "grans mitjans" que aprofundissin massa en l'afer; al seu públic li interessa més estar al corrent "del què passa" i no tant "del perquè" passen certes coses. Tanmateix alguns diaris han publicat alguns articles de fons intentant aclarir les causes o raons d'aquest cisma del nostre temps i, fins i tot, mirant de treure'n alguna lliçó per a l'Església d'avui.

Crida l'atenció una teoria segons la qual la ruptura lefebvriana s'hauria produït per mor de la suposada uniformitat litúrgica i teològica de Roma. Vénen a dir, si en l'Església hi cabessin tots aquells que "invoquen la memòria de Jesús i creuen en la seva resurrecció", sigui quina sigui llur fe en els altres punts del dogma catòlic, i celebrin com celebrin aquesta memòria i aquesta fe, el bisbe Lefebvre i els seus seguidors no s'haurien excomunicat i encara foren dins contents i fel·lços. Deixant a part la inexactitud de la que s'afir-

L'Església que Lefebvre rebutja

ma ser la uniformitat litúrgica i teològica de Roma (una cosa és la unitat de la fe, inqüestionable, i una altra és el pluralisme teològic, una cosa és la celebració litúrgica de l'"únic misteri de Jesucrist", i una altra és la multiplicitat de ritus —orientals i, fins i tot llatins, incloent-hi el de Pius V— en què, de sempre i més ara, celebrem els cristians el mateix "misteri", com sap molt bé qui està mínimament informat), els que suporten aquesta teoria sembla que no s'adonin que allò que el lefebvisme refusa és justament l'Església que ells desitjarien que fos... i que, gràcies a Déu, no és. Amb altres paraules, l'Església que propugna un cert progressisme és precisament la que en Lefebvre jutja que és l'Església postconciliar conduïda per Roma i que ell rebutja. Si els tradicionalistes lefebvrians no volen saber res amb l'Església Romana d'avui, tal com és ara després del Concili, menys voldrien saber-ne si fos tal com la desitgen, i prou es queixen que no ho sigui, els progressistes.

L'altre problema de fons de l'Església Romana que, segons aquesta opinió progressista, hauria fet aflorar el cisma lefebvrià seria el centralisme i el poder romà en el nomenament dels bisbes. Allò que realment cou a Roma no seria tant les qüestions doctrinals o rituals sinó la "indisciplina" d'una comunitat cristiana que es nomena i ordena els seus bisbes contra la voluntat del Papa. Una vegada més, no es veu gaire clar que els lefebvristes es trobessin gaire còmodes en una Església en què els bisbes fossin elegits "democràticament". En tot cas, pel que sabem, va ser en Lefebvre qui es va triar els quatre bisbes l'ordenació dels quals va fer esclatar el cisma, i la seva aversió a la "democràcia" és prou coneguda. Resta encara que sobre el procediment per a la designació dels bisbes en l'Església se'n pot parlar molt. Es una qüestió oberta. Però cal tenir en compte dos punts importants. L'un, de caràcter pràctic, és que mirant-ho de prop, les Conferències episcopals tenen més importància de la que sembla en el nomenament dels bisbes... i la intervenció de la Santa Seu tempera un procediment que podria portar a una repetició per calc, certament no desitjable dels episcopats locals. L'altre, d'ordre doctrinal, és que si el successor de Pere ha de governar l'Església, per manament de Jesucrist, és normal que ho faci "també" intervenint més o menys en la designació dels seus germans en l'episcopat.

Un dels punts que més criden l'atenció en la darrera encíclica de Joan Pau II (Sollicitudo rei socialis), és evidentment aquell que defineix, amb frases de rara densitat, el caràcter específic de la doctrina social de l'Església i els seus lligams amb la seva missió evangelitzadora (núm. 41).

Entre les objeccions més corrents referents a aquesta doctrina, hi ha la que diu que és "una tercera via" entre el capitalisme liberal i el col·lectivisme marxista. Joan Pau II la recusa immediatament i amb raó, ja que si l'Església critica els dos sistemes, no pretén de cap manera presentar-ne un de nou. Certament, la seva funció profètica no és pas solament de denúncia dels mals i de les injustícies, sinó també de proposta d'orientacions fonamentals. Però, per raó de la seva pròpia missió ha de romandre en un pla ètic. No és pas a l'Església a qui correspon elaborar un nou sistema polític-econòmic.

També se li retreu a la doctrina social eclesial de ser una ideologia. Joan Pau II també rebutja de pla aquesta segona objecció. I també amb raó, tota vegada que l'objectiu primer de la ideologia no és pas la veritat ni el servei desinteressat al proïsme, sinó la perse-

Doctrina social i evangelització

cució dels propis interessos d'un grup (classe social, nació, raça, etc.). Efectivament, Joan Pau II remarca que la doctrina social parteix "d'una atenta reflexió sobre les complexes realitats de l'existència de l'home en la societat i en el context internacional" (no de forma, doncs, la realitat com ho fa la ideologia) i la seva referència essencial és la Paraula de Déu (és a dir, als ulls de la fe, la veritat absoluta que ens ve de Déu). I conclou que aquesta doctrina no entra en el camp de la ideologia, sinó en el de la teologia (particularment de la teologia moral). Ara bé, la teologia és un saber coherent, desenvolupat amb mètode rigorós, animat per la recerca de la veritat. El seu caràcter específic, no ideològic, brilla tant més com més es recolza en la Paraula de Déu (negació absoluta de la ideologia, ja que és la veritat tant com és Amor).

Pels creients, una teologia autènticament cristiana no pot ser de cap manera assimilada a la ideologia. Per tant, encara més la doctrina social de l'Església.

RENÉ COSTE
Professor de l'Institut Catòlic de
Toulouse

Aquestes precisions han de lligar-se a altres que es troben a tot el llarg de l'encíclica. Les compartim plenament. I és particularment important que en aquests temps —en què la doctrina social de l'Església és sovint ignorada o denigrada— hom les prengui seriosament i que la descobreixi en la seva autenticitat i la seva gran riquesa.

Quan es comprèn així aquesta doctrina com un esforç d'aplicació de l'esperit i de les exigències evangèliques en la realitat històrica concreta de la vida en societat, hom no se sorprèn de l'axioma (que també és una directriu) de Joan Pau II, que "l'ensenyament i la difusió de la doctrina social formen part de la missió evangelitzadora de l'Església". L'axioma ateny perfectament aquesta asserció del Sínode dels bisbes del 1971, en el seu document La Justícia en el món: "El combat per la justícia i la participació en la

transformació del món ens apareixen plenament com una dimensió constitutiva de la predicació de l'Evangelí que és la missió de l'Església per la redempció de la humanitat i el seu alliberament de tota situació opressiva". Això s'uneix de fet a la concepció que Pau VI tenia de l'evangelització (Evangelii nuntiandi, n. 18): "Evangelitzar, per a l'Església, és portar la bona nova a tots els medis de la humanitat, i pel seu impacte transformar-la des de dintre, fer nova la mateixa humanitat." L'axioma de Joan Pau II té el mateix objectiu que els dos documents que hem esmentat: fer comprendre als cristians que s'han d'esforçar a no solament viure l'Evangelí en la seva vida privada, sinó també en totes les dimensions de la seva vida de societat (economia, política, cultura, relacions socials), que també han de fer així que la societat humana sigui més justa, més solidària, més fraternal. Concepció de la doctrina social com un instrument preciós que disposa l'Església per afavorir aquesta presa de consciència. Aquesta és la significació

fonamental del seu axioma. No saltres el compartim.

Voldríem, tanmateix, una precisió cap a... que l'Església no... ra un dogma... ra de llibertat. Es tracta de... gir en ella, d'una banda, els principis morals (valors de referència, orientacions, condemnes) i, per altra, els judicis prudents (o "asserccions" històrico-prudencials", seguint l'expressió del P. de Soras). Els principis morals reclamen la nostra plena adhesió. Quant als judicis prudencials (apreciacions de les realitats històriques, directrius concretes), hem d'acollir-los amb respecte, però no demanen més que una adhesió condicionada: és a dir que, per raons greus, no estem pas obligats a compartir-los. Aquesta distinció alliberadora, clàssica en la doctrina teològica, ha estat feliçment recordada pels bisbes catòlics dels Estats Units en les seves cartes pastorals sobre la pau i sobre l'economia. Les directrius de Joan Pau II la suposen de tota evidència: la seva presa en consideració suprimeix per ella mateixa certes objeccions que podrien fer-se-li.

(de "la Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració,
publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la
M. de D. dels Àngels
C/ València, 244, 2on.
Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L.
Consell de Cent, 224.
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

DOS NIVELLS

No crec que sigui irreverend. El cas és que un mossèn estava explicant a uns quants nens de primera comunió que al sagrari hi ha nostre Senyor present i que és cosa molt bona d'anar alguna vegada a visitar-lo. Per fer-ho tot més viu, els porta a l'església, a l'altar del Sagrament, davant mateix del sagrari, i allí els repeteix l'explicació. Veieu, acaba dient-los, perquè tothom sàpiga que Nostre Senyor és aquí dins, tenim al costat aquest llum vermell encès. Salta un nen, seriosament, sense cap ombra de malícia: "Mossèn, i quan el llum es posa verd, Nostre Senyor surt de dintre?" Irreverend, no ho és, però fa pensar. Dos nivells de significació, de comprensió. El problema del llenguatge, que és problema de comunicació. Usant els mateixos mots, podem viure en dos mons ben diferents: pensar en la visita al Santíssim, o recordar els semàfors!

MIQUEL ESTRADÉ

"L'Església va tenir per costum ser sempre afavoridora fidelíssima de les llibertats cíviques sense intemperança; això ho testifiquen principalment els Estats italians, que van assolir prosperitat, riqueses i renom gloriós en el règim municipal. En aquella època la saludable influència (*virtus*) de l'Església penetrava, sense oposició de ningú, en totes les institucions de la cosa pública (*res publica*)."

(De la carta encíclica *Libertas praestantissimum*, de Lleó XIII, publicada el 20 de juny de 1888).

Qualsevol historiador seriós pot corroborar la veracitat de les afirmacions de Lleó XIII en la seva encíclica; unes afirmacions fetes en plena controvèrsia "antimodernista" quan s'acusava l'Església de ser enemiga de les llibertats polítiques per la seva posició crítica enfront de la tesi laicista de separació Església-Estat.

Caldria situar-nos en el context de l'època per a mesurar tots els ets i uts d'aquella controvèrsia —avui evocada amb nostàlgia pel bisbe Lefèbvre i els seus seguidors— i fer-ne una anàlisi exhaustiva, desapassionada i exempta d'idees preconcebudes. Però, l'abast d'aquest article només permetrà una breu reflexió sobre el text reproduït de l'encíclica de Lleó XIII, sense perdre de vista un altre text gairebé contemporani, el *Syllabus*, o compendi dels "errors moderns", promulgat pel seu predecessor Pius IX. I

El modernisme

JORDI BASSAS i RIBALTA

podem dir, ja d'entrada, que la lletra dels textos pontificis al·ludits posseeix unes connotacions, ni tan favorables a les tesis "integrates", ni tan desfavorables a les "progressistes", com se sol creure "avant la lettre".

Si ens fixem en el text de Lleó XIII, veurem que l'autor està polemitzant justament contra una entitat que en els nostres dies és fortament contestada per grups d'opinió no precisament retrògades: l'Estat nacional jacobí, sorgit de la Revolució Francesa i hereu de l'absolutisme monàrquic i regalista. I el Papa posa com a model desitjable una figura històrica ben concreta: les ciutats-estat de l'Itàlia renaixentista, quan encara eren independents del jou de potències estrangeres com França, Espanya i l'Imperi germànic. En aquest sentit podríem dir que Lleó XIII era, efectivament, "anti-modernista", de la mateixa ma-

nera que ho són els nostres contemporanis post-moderns.

Pel que fa al *Syllabus* de Pius IX, que sempre se sol citar com a paradigma de la intransigència catòlica, val a dir que es troba en una línia semblant, per bé que Pius IX no era un home de ploma tan brillant com Lleó XIII. En aquest Compendi (*Syllabus*) dels "errors moderns" hi ha una gran insistència a impugnar el caràcter intervencionista dels Estats envers els assumptes eclesiàstics, sobretot pertocant al nomenament de bisbes i a la independència doctrinal. I això fins a tal punt que podem dir sense embuts que, amb el *Syllabus* a la mà, la postura de l'Estat espanyol en l'època de Franco era "reprovable" i "digne de ser proscrita". Ho dic amb ple coneixement de causa i desafiant a qualsevol lefebrià o a qualsevol tradicionalista acèrrim que m'ho discuteixi.

Tanmateix, no és el desafiament arrogant allò que em mou a escriure aquestes ratlles, sinó l'afany vindicador del paper profètic de l'Església fins i tot en aquelles èpoques aparentment més obscures. Mon-senyor Lefèbvre, i amb ell tots els qui, des de la dreta o des de l'esquerra, adopten actituds rebels davant del Magisteri, haurien de ser, com a mínim, més cautes i més rigorosos en els seus arguments, per no perdre justament la part de raó que, sens dubte, els assisteix, com a tota persona que opina sobre qualsevol matèria.

La professora ha posat als seus nens un exercici en el qual els demana que expliquin quin animal els plauria de ser i per què. I un xicotet de vuit anys ha respost que li agradaria ser un televisor. ¿Per què? Així els seus pares, i els seus pares, tindrien més atenció, manarien que els altres callessin quan ell parlava i no l'enviarien a dormir a mig joc, igual com ells que no se'n van a dormir a mitja pel·lícula.

El menú no era pas toix. Com mai no ho són els nois, encara que els grans fem tants d'esforços per creure'ns-ho. Pensem: "Es massa petit per entendre-ho. No, no s'assabenta de res". Però la veritat és que no hi ha res més agut, més

cruel que els ulls d'un nen. Jo preferiria qualsevol jutge a aquests ulls inquisidors.

Fa anys que conegueren la gelosia vers aquest fill espuri que s'ha convertit en el centre del saló de la casa. Aquest fill aviciat que és el televisor i davant els capricis del qual s'inclinen diàriament els seus pares. Organitzen les seves vides al seu voltant. Canvien els seus horaris d'entrades i sortides per seguir les seves emissions. I quan aquest "fill" funciona, tots els altres passen a segon pla i es diria que no hi ha sacrilegi més gran que el que

El nen que volia ser un televisor

J.L. MARTIN DESCALZO

algun dels xavals es permeti interrompre'l.

Quin drama a la casa quan el fill televisor es posa malalt! ¿Com es podria viure sense ell un sol dia? Es convoca precipitadament el "metge", gairebé tan precipitadament com quan té un atac d'apèndix un dels nens. Potser sí que és cert que se l'"estima" menys. També és veritat que aquest és un "fill" fàcilment recanviable. Però, si més no, la realitat és que ja no se sap viure sense ell.

Se l'utilitza també com a morfina: quan els pares volen estar una estona de gust amb els amics, la solució és connectar els nens amb el televisor per tal que els mantingui ben atordits mirant dibuixos animats. ¡Quin meravellós silenci regna a la llar quan els nens són ben emmordassats mirant Tom i Jerry! ¿Què faria la nostra pobra civilització sense aquest trasto alliberador?

Suposo que algú s'escandalitzarà si li dic que una de les raons per les quals estic content d'haver passat dels cinquanta anys és per haver viscut la meua infantesa quan

aquest "fill artificial" encara no s'havia inventat. El que més em plau de la meua infantesa és que en ella no teníem més televisor que els llibres per llegir, la imaginació per somiar i l'amor dels meus pares i germans per conversar. Tres programes, no cal dir, molt més saborosos que tots els telefilms.

Ser nen ara em sembla, en canvi, terriblement empetitidor: amb tot mastegat, amb la imaginació plena de petits monstres (perquè no saben res més que inventar o somiar) i amb uns pares als quals allò que més els molesta dels seus fills és que parlin i preguntin, envaint —i quin desastre!— les seves hores santes de televisió. Així entenc, naturalment, que els nois tinguin enveja del trasto.

ARA MATEIX

Aquest cop d'ull al procés històric que han seguit les primeres comunions ens porta a pensar en el present i en el futur: quin lloc i quina forma han de tenir en la nostra pastoral?

Una primera reflexió a fer-nos és sobre la ignorància religiosa, la manca de pràctica sacramental o l'allunyament, com volguem dir-ne, d'un nombre important —majoritari— de batejats. En els responsables pastorals pesa tant —i és lògic que sigui així— la idea d'allò que "hauria de ser", que quan la realitat no s'hi ajusta tendim a creure que ens trobem davant d'una situació momentània o excepcional. Així, ja vam ressenyar que cap al segle VI el clergat dubtava de donar el sagrament de l'Eucaristia, davant "la massa de pagans batejats sense formació, la seva fredor, les seves immoralitats, la inclinació a la màgia...". En el segle XVI, Erasme es queixava perquè "som cristians de nom, de costums, de cerimònies, més que no pas de convicció". En el segle XVIII hi ha un gran esforç de preparació a la primera Comunió, perquè, altra vegada, es comprova una situació general d'indiferència o d'ignorància. Més recentment, vindran els planys del pare Rétif o de François Mauriac que recollia l'article anterior. En cadascuna d'aquestes fases hi ha, certament, matisos diferencials. Ara bé, s'hi repeteix la constant d'un gran nombre de batejats que resten al marge. Potser ja seria hora d'acceptar la "normalitat" fàctica d'aquesta situació, si aspirem a uns plantejaments pastorals realistes,

Primeres comunions: Els cristians marginals (4)

J. CARRERA PLANAS

com un dia vam acceptar que l'Estat secular ja no era la "hipòtesi" sinó simplement la realitat. El sol fet d'admetre al baptisme els fills de les famílies no practicants consagra l'existència normal a la nostra Església del cristià marginal.

Segona reflexió: és aquesta situació absolutament dolenta? No és la més bona, ben cert, ni la que desitjaríem. Per això, una vegada i una altra, surten veus que clamen per una clarificació radical, potser impossible. Totes s'estrellen sempre no contra la jerarquia —almenys avui dia— sinó contra la consistència d'una massa popular que no accepta que el fet de no avenir-se a unes determinades exigències eclesials vulgui dir que no té fe. L'única clarificació possible és la que va sortint de la llibertat religiosa, que cal fer cada dia més efectiva, i del dinamisme d'unes comunitats vives que es proposin no el

menyspreu o la condemna d'aquella massa sinó la seva integració i la seva animació, amb una pastoral oberta, imaginativa i dialogant. Per aquesta banda, hi ha tot un treball missioner a impulsar amb lucidesa, menys espectacular que altres formes de pastoral missionera, però potser més efectiu. És interessant, en aquest mateix sentit, l'article, tan breu i suggestiu, de mossèn Josep Mª Ballarín a "Avui" (15 de juliol) quan parla de la parròquia catòlica. El mateix autor ha glossat, en altres escrits, un pensament capaç de fonamentar tota una teologia pastoral dels allunyats: "Els fills poden deixar el pare, però el pare no pot deixar els fills; els homes poden deixar Déu, però Déu no pot deixar els homes...". Potser ens convindria no esmerçar tantes energies en la indagació —no sempre amable— de sí el qui ve a demanar un sagrament té més o menys fe, i esmerçar-ne més a anunciar-li la bona notícia que Déu no ha perdut la fe en ell.

Tercera i última —per avui— reflexió: en aquest context, la festa de la primera Comunió ha arribat a les nostres mans com un regal pastoralment preciós. Cada any, una gernació de pares porten els seus fills a l'Església, amb aquest motiu. Sense aquesta festa, potser no hauríem pogut parlar-hi mai. És la gran ocasió per a un diàleg. Reeixirem a dur-lo a terme? Aquesta és la qüestió. D'entrada la cosa es presenta difícil: ells parlen de festa i nosaltres d'iniciació en la fe. És possible que ens trobem?

CATALUNYA

Es creà, a nivell universitari, la primera escola d'Enologia

El curs que ve, 35 alumnes es podran matricular a l'Escola d'Enologia de Catalunya, a Tarragona, que serà la primera d'aquesta matèria que funcionarà a l'Estat espanyol. Tot i que les obres de reestructuració de l'antic convent de les clarisses, que es on s'ubicarà pròpiament l'escola universitària esmentada, no estaran llestes fins al curs 1989-1990, el curs es farà provisionalment a la Facultat de Químiques, de la plaça Imperial Tàrraco. L'edifici de les clarisses és una donació de l'Ajuntament de Tarragona, que també regala un terreny situat a Constantí per poder fer les pràctiques. Aquests estudis estan inspirats en els que funcionen a Montpeller i a Bordeus.

Es vol fer arribar l'avinguda Diagonal al mar

L'Ajuntament de Barcelona ha iniciat ja el procés d'expropiació de les finques afectades per la perllongació de l'avinguda Diagonal fins al mar. La comissió de govern va aprovar en la seva última reunió l'inici d'aquests tràmits, juntament amb el període d'informació pública sobre les línies generals d'aquest projecte urbanístic, emmarcat en "l'obertura al mar" de la ciutat.

Tècnicament, el que sortirà a informació pública durant quinze dies és el "diagnòstic previ" de l'operació Diagonal-Poblenou. De moment, les expropiacions afectaran el tram "ocult" de la Diagonal,

situat entre la plaça de les Glòries i el carrer Bilbao (on hi ha un camp de futbol). Les obres per a aquesta primera fase de la perllongació de la Diagonal s'haurien d'iniciar, segons les actuals previsions, dins de l'any 1989.

En els terrenys a expropiar no hi ha vivendes particulars la qual cosa facilita les negociacions amb els afectats. La majoria d'aquests terrenys són avui solars abandonats o són ocupats per indústries obsoletes que es pretén que optin pel trasllat o la venda en bones condicions.

Gran part dels terrenys afectats són, per altra banda, de propietat municipal. A l'Ajuntament barcelonès, en canvi, es manté una reserva indissimulada sobre els detalls de l'expropiació, a fi d'evitar una especulació dels terrenys.

Cedeixen a la Generalitat una finca que envolta Sant Pere de Roda

La Caixa de Barcelona ha donat a la Generalitat part d'una finca de 600 hectàries que envolta el monestir de Sant Pere de Roda i que el govern català està restaurant amb motiu de la commemoració del Mil·lenari de la independència.

S'eximirà del servei civil molts objectors de consciència

Els primers 500 objectors catalans que hauran de fer el servei civil seran cridats a partir del setembre, i es tractarà d'aquells que s'han declarat en els últims mesos, des que la sentència del Constitucional va donar viu lliure a l'aplicació de la llei. La resta, uns 7.500, passaran amb tota la probabilitat a la reserva i s'estalviaran fer aquest servei. La majoria d'a-

quests joves han rebut ja una carta en què se'ls obre el termini per fer les al·legacions o demanar les pròrogues que considerin pertinents.

A tot l'Estat són 24.000 els objectors reconeguts, dels quals només 3.500 seran cridats per al servei civil.

ESPANYA

L'Ajuntament de Ciutat de Mallorca vol acabar amb les parcel·lacions il·legals

L'Ajuntament de Ciutat de Mallorca té la intenció de continuar avui l'enderrocament de cases il·legalment construïdes en diverses zones i que constitueixen parcel·lacions il·legals.

L'enderrocament de la primera d'aquestes cases il·legals ha constituït un autèntic escàndol, amb un seriós enfrontament entre nombrosos membres de la policia municipal i els veïns, que no accepten la decisió municipal. El primer dia, les forces de la policia es van haver de retirar per la pressió popular, els insults i els crits.

El President de Canàries cansat d'esperar audiència de Felipe González

El president de l'executiu canari, Fernández Martín, en carta enviada al president del Govern Felipe González, manifesta la seva decisió de "retirar la petició d'audiència per mantenir una entrevista".

Fernández Martín basa la seva decisió en "els problemes de la societat canària". El president canari afegeix en la seva carta que

està persuadit que el "perfeccionament de l'Estat autonòmic fa necessari el diàleg permanent entre les administracions central i autonòmica, per damunt de les diferències polítiques dels partits responsables d'elles".

Fernández Martín va sol·licitar audiència el 23 de setembre del passat any, ja que "tenia intenció d'exposar els problemes fonamentals de la comunitat autònoma canària. La seva solució exigeix, en la meua opinió una discussió franca i oberta i la recerca de la més estreta col·laboració dels nostres respectius governs", sense que fins ara hagi estat cridat a la presència del Govern.

MÓN

Assassinat un defensor dels drets humans a Haití

Joseph Llafontant, advocat haitià responsable i fundador del Centre de promoció dels drets humans, fou trobat mort dins del seu "jeep" prop de la carretera que va a l'aeroport internacional de Port-au-Prince, segons indicaren dos fotògrafs de premsa haitians que

es varen poder apropar al cadàver. Joseph Llafontant fou objecte recentment de diverses amenaces de mort. La seva dona, també militant d'organitzacions dedicades a la defensa dels drets humans, dirigeix a Haití el "Comitè femení contra la tortura".

Augmenten el sou mínim a Andorra

El govern andorrà ha fixat el sou mínim en 63.110 pessetes mensuals per als treballadors de més de 18 anys. El preu de l'hora de treball s'ha establert a 331 pessetes. Però, pels treballadors d'edats compreses entre els catorze i divuit anys els sous aprovats van de les 35.192 pessetes a les 53.577 pessetes mensuals. El govern revisa els sous mínims cada sis mesos. Aquesta última puja reflecteix l'increment del 3,45 per cent des del mes de gener. La jornada laboral continua essent de vuit hores diàries i 44 hores setmanals. Tampoc no han estat modificades les vacances que són 22 dies naturals l'any, a diferència dels 30 dies naturals a Espanya o dels 30 dies laborables a França. Els ingressos del 80 per cent dels treballadors a Andorra no sobrepassen el sou mínim i segons l'ARA —Agrupació Residents Andorran— tot i que la jornada laboral és de vuit hores es treballa fins a deu hores.

AVISOS I COMUNICATS

Centenari de la fundació de l'Orde Mercedari. Actes del dia 1 d'agost, a la Basílica de la Mercè: A les 23 h. VETLLA DE MITJANIT, pròpia dels Mercedaris rememorant la devallada de la Verge a Barcelona (1218-1988) i fundació de l'Orde de la Mercè. A les 24 h. SANTA MISSA. Noces de plata de l'ordenació de nou sacerdots mercedaris. L'acte és organitzat pels Pares Mercedaris de Catalunya, amb motiu de l'Any Centenari.

Exercicis Espirituals. A la Casa de Ntra. Sra. de Montserrat, de Caldes de Montbui. Del 8 al 13 d'agost, segons el mètode de St. Ignasi. Per informació: tel. 865 00 96.

Concert d'Orgue al Monestir de Vallbona. Concert d'orgue al Monestir de Vallbona de les Monges, a càrrec de Josep M. Mas i Bonet, i participants al Curs d'Interpretació d'Orgue de Torredembarra i Montblanc. **Diumenge, 24 de juliol**, a les 6 de la tarda. Entrada lliure. Així mateix s'anuncia el Concert a l'església de Santa Maria de Montblanc, el **dissabte, 30 de juliol**, a les 10 de la nit. Entrada lliure.

Curs de Formació sobre Doctrina Social de l'Església. Del 12 al 17 de setembre, a Madrid. Organitzen: Comissió Episcopal de Pastoral Social —Institut Social Lleó XIII— Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Pontificia de Salamanca. Especialment dirigit a

sacerdots, religiosos, professors d'Ètica social i Doctrina social de l'Església, militants i responsables de Moviments i associacions de laics. Per informació: Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral Social, c/. Añastro, 1. Tel. (91) 766 55 00 - 28033 Madrid.

Carmelites Descalces de Barcelona. L'Emm. Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i Arnau, després d'haver signat i fet públic el DECRET d'introducció canònica de la Causa de Canonització de la Mare Caterina de Crist, Carmelita Descalça, Fundadora de la Reforma Teresiana a Catalunya, el dia 14 de juny d'enguany, junt amb els membres del Tribunal i dels de la Comissió d'estudi preparatòria d'aquesta Causa, amb una celebració Eucarística, tindrà lloc el seu Acte d'Obertura a l'Església del Monestir de les Carmelites Descalces de Barcelona, c/. Immaculada, 45, el dijous, dia 28 d'aquest mes de juliol a les 19 hores, a la qual pot assistir-hi tothom.

Propietari de finca rústica la cedeix per a explotació sense càrrec, zona Castellersol, apta per a cria de bestiar, conills, etc. Conreu 5 Ha, bosc 40 Ha. Família indispensable viure a la finca, experiència explotació, i carnet de conduir. Escriu a Catalunya Cristiana. València 244, 2n. 08007-Barcelona. Referència 111.

FETS I CRITERIS

El cor de l'Església

Aquesta setmana hem de recordar les religioses contemplatives, aquelles persones que, en la solitud i en el silenci, "ofereixen a Déu un sacrifici puríssim de lloança, enriqueixen el poble de Déu amb els seus fruits esplèndids de santedat, l'esperonen amb el seu exemple i el multipliquen amb una misteriosa fecunditat apostòlica" (Decret sobre la vida religiosa, n.º 7).

El Concili Vaticà II féu aquesta completa descripció de les persones totalment dedicades a la vida contemplativa.

Santa Teresina de l'Infant Jesús descobrí la seva vocació contemplativa i en va parlar d'una manera concreta i viscuda. Va llegir la carta de sant Pau als cristians de Corint i va comprendre que l'Església consta de membres diversos i que l'ull no podia ser simultàniament mà.

La mateixa santa Teresina explica que quan contemplava el cos místic de Crist no es reconeixia a ella mateixa en cap dels membres que sant Pau descriu. "Vaig comprendre —escriu la santa— que l'Església té un cor i que aquest cor existeix encès d'amor".

Aleshores amb gran goig de la seva ànima exultant va exclamar: "Oh Jesús, amor meu, finalment he trobat la meua vocació: la meua vocació és l'amor. En el cor de l'Església jo seré l'amor".

Heus ací de quina manera més senzilla i clara santa Teresina ens explica la vocació contemplativa.

És bo de recordar la importància que tenen les religioses contemplatives per a la vitalitat de l'Església, per a la seva fecunditat apostòlica i evangelitzadora. Avui, amb tantes activitats i amb tants impactes d'una societat que es mou únicament per l'eficàcia dels resultats, de la producció i del diner, els creients podem oblidar que la missió essencial de l'Església consisteix en anunciar la bona notícia de la salvació, l'evangeli de l'Amor de Jesús.

Ja sabem que els carismes i les vocacions no existeixen en el seu estat pur. Dins de la vida contemplativa hi ha diferències accentuades. Fa anys el Cardenal Garrone parlà de santa Caterina de Siena i de santa Teresa d'Àvila: "Tan diverses en la riquesa de la seva fisonomia espiritual i dels seus dons: l'una, Caterina, contemplativa en el sí d'una vida d'acció; l'altra, Teresa, activa en una vida intensa de contemplació. Però testimonis privilegiats, totes dues, de la intimitat i de la familiaritat inefable del mateix Crist, amoroses apassionades del seu Senyor, audaçment emprenedores al servei de la seva Església".

Pensem en els convents i en els monestirs de vida contemplativa. Reconeixem, aquesta setmana, l'aportació d'energia d'amor que fan a tota l'Església. Que el seu record ens esperoni a viure també nosaltres la dimensió contemplativa de l'Evangelí i de la vida cristiana.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Els membres seglars de l'Orde Franciscà Seglar es reuneixen a Roma per l'estudi de les noves Constitucions que hauran de ser aprovades per la Santa Seu. Aquest moviment seglar, fundat per sant Francesc, és encara avui un dels més universals i de més afiliats, donat que està atès arreu del món i que aplega un milió i mig d'inscrits o professors.

Referint-se a l'exemple de sant Francesc, el Papa havia dit que tots podem "tendir a la perfecció del propi estat i aconseguir-la sense abraçar l'estat de perfecció", o sigui l'estat religiós de la pràctica dels consells evangèlics. El manament de ser perfectes no és solament per als religiosos i sacerdots, sino per a tots els cristians, per a tots els deixebles del Senyor. La perfecció no és un luxe, no es un aspecte secundari i molt menys superflu, de la vida cristiana, sinó que convoca tots els batejats a una precisa resposta, que esdevé, a més, qüestió de salvació.

Què vol dir un "orde seglar"

"Però vosaltres sou també un "Orde": "Orde laic, però veritable Orde". Aquesta antiga paraula —podríem dir medieval d'"Orde" no significa altra cosa que la vostra estreta pertinença a la gran Família Franciscana, el vostre lligam fraterno al Primer Orde, vigorosa branca de l'espiritualitat del Pobriçó d'Assís. La paraula "Orde" significa la participació en la disciplina i l'austeritat pròpia d'aquella espiritualitat, per tal que en l'autonomia de la vostra condició laical i secular, que per altra banda comporta molts sacrificis no pas menors dels que actuen en la vida religiosa i sacerdotal".

Després del discurs, conversa distesa del Papa amb diversos membres de l'Orde Franciscà Seglar

Joan Pau II als participants al Capítol General de l'Orde Franciscà Seglar

Un dels primers actes del meu pontificat fou visitar la tomba de sant Francesc

"Pertanyeu a un orde, i això no significa altra cosa que la vostra estreta vinculació a la gran família franciscana i el lligam fraterno i vigorós a l'espiritualitat del Pobriçó d'Assís", digué el Papa als participants al Capítol General de l'Orde Franciscà Seglar (OFS) en una audiència que els concedí el dia 15 de juny passat.

La pobresa, portadora de la "perfecta alegria"

"El període transcorregut des de l'aprovació de la precedent Constitució ha estat marcat per la particular atenció dels Summes Pontífex respecte el vostre Orde, seguint amb paternal i sol·licita atenció el gradual renovament en un període que, com bé sabeu, no ha estat fàcil. Els meus Predecessors han assenyalat el camí del ve-

ritable renovament, camí que us heu esforçat a seguir fidelment."

Recordaré ara breument l'estimada memòria de Pius XII, i també la de Joan XXIII, que l'any 1959 volgué adreçar-se a vosaltres amb aquestes amables paraules: "Ego sum Joseph, frater vester".

Important va ser la intervenció del papa Pau VI —que faig meua en aquesta circumstància—: ell us exhortà a tenir una "triple confiança": confiança en la professió

de la pobresa, escollida com a virtut específica, alliberadora de la "perpètua seducció de la riquesa", i portadora de "perfecta alegria": la pobresa, doncs, no solament com a deslligament de la riquesa, sinó també com a deslligament i abandó a la divina Providència; confiança en l'amor a la Creu: "Es una gran temptació per vèncer: la de treure de l'Evangeli la pàgina de la Creu"; confiança en l'actualitat de l'espiritualitat

franciscana: "Nos tenim confiança —deia el papa Montini— que l'espantilla forta i pacient de sant Francesc sostingui l'Església visible i humana."

L'esperit de les Benaurances

"Aquesta confiança és també la meua. Recordeu que un dels primers actes del meu Pontificat fou visitar la tomba de sant Francesc i una prova significativa, entre altres, de l'actualitat de l'espiritualitat franciscana, es mostra també en l'èxit, a nivell mundial, de la trobada de pregària a Assís, l'octubre del 1986: ¿Com es possible no reconèixer en aquell esdeveniment l'"estil" —volem dir quasi— d'aquell incansable i coratjós predicador de pau que fou Francesc?"

Per això em plau recordar la trobada que vaig tenir el mateix any, amb els membres de la Presidència del Consell Internacional del vostre Orde, reunit a Roma per aprofundir l'esquema de la nova Constitució. En aquella circumstància vaig invitar-vos a realitzar en la vida quotidiana, en els compromisos seglars, i amb les relacions amb els homes l'esperit de les Benaurances, que és com la "sal de la terra" que dona veritable sabor al món i en fa una predestinació del paradís".

Joan Pau felicità els participants del Capítol pel seu estudi i perfeccionament de les noves Constitucions; els recordà que "és l'hora dels laics"; que cal actuar units sempre amb els pastors i amb els altres moviments i associacions; que no importa tant ésser molts o pocs o pobres, sinó la bona voluntat i la fe en l'Església, i que siguin —citant una expressió de Jacques Maritain— "estels lluminosos espargits en la nit del món". Acabà recordant l'exemple de Maria i saludant els presents i absents i llur famílies.

La nova constitució de la Cúria que el cardenal Baggio, president de la Pontificia Comissió per a la ciutat del Vaticà, va presentar a la sala de premsa de la Santa Seu, té una introducció teològica sobre la Cúria Romana, una llei de 192 articles i tres o quatre annexos. La constitució apostòlica de Joan Pau II està datada del 29 de juny del 1988. Aquest dia es compleixen quatre-cents anys del naixement de la Cúria i vuitanta de la reforma de Sant Pius X.

Aquesta "lleï particular de la Cúria Romana" té present totes les indicacions del Concili Vaticà II i és la posada al dia de la constitució de Pau VI "Regimini ecclesiae", vigent des del 15 d'agost del 1967. Tres comissions especials treballaren en la seva redacció durant setze anys; i fou examinada per tres assemblees plenàries de cardenals i per les conferències episcopals dels cinc continents.

Els annexos són la seva última novetat. Un tracta de les visites que cada cinc anys realitzen els bisbes al Papa i a la Santa Seu per fer un balanç de la seva diòcesi. Un altre, exposa la institució d'una comissió per a les qüestions de treball en el Vaticà.

Després de setze anys de redaccions

Nova constitució de la Cúria Romana

Aquest organisme tindrà competència sobre la Seguritat Social dels 2.357 empleats actius i els 897 jubilats de la Santa Seu.

Secretaria d'Estat

La nova constitució reforça la funció coordinadora de la Secretaria d'Estat. El Consell per als Afers Públics de l'Església no es converteix en dicasteri autònom. Serà senzillament la secció diplomàtica o departament per als afers públics de la mateixa Secretaria. La Congregació per a la Doctrina de la Fe engrandeix la seva funció de vigilància

doctrinal. Els temes que tinguin un marcat caràcter doctrinal hauran de ser sotmesos per tots els dicasteris i oficines de la Cúria Romana a aquesta Congregació.

Les Congregacions per als sacraments i el culte diví, separades el 1984 i presidides fins ara pel cardenal Mayer, tornen a unificar-se en un sol dicasteri. La Congregació per als Religiosos i Instituts Seculars s'anomenarà des d'ara per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica.

La nova constitució crea la Comissió per al Patrimoni de l'Art Sacre. Igualment s'introdueixen canvis de competència en alguns dicasteris. Així, per exemple, la Congregació del Clergat s'ocuparà en el futur dels casos de dispensa de celibat de sacerdots; fins ara el tema era competència de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Totes les novetats es fonamenten en criteris de funcionalitat i universalitat. El Papa remarca el caràcter pastoral de la Cúria Romana i la seva funció de subsidiaritat i de serveis a la col·legialitat dels bisbes. També subratlla la major coordinació entre Roma i les Esglésies locals.

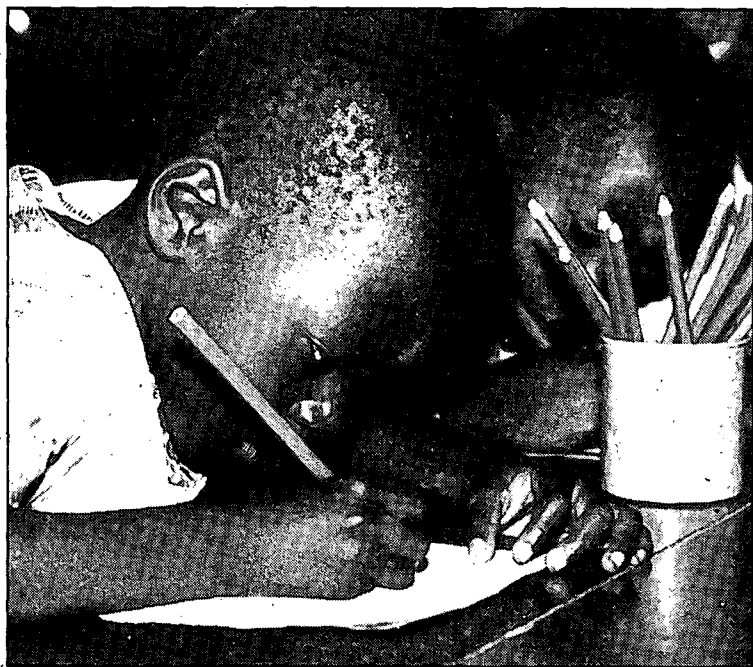
Va abolir l'esclavitud dels negres

Centenari de la "Llei Daurada" al Brasil

El propassat 13 de maig s'ha complert el primer centenari de la promulgació de "la Llei Daurada" per la qual quedava abolida —oficialment— l'esclavitud dels negres a tot el Brasil. La Conferència Episcopal Brasileira, sota el lema "La fraternitat i el negre", ha dut a terme una àmplia campanya de conscienciació sobre la discriminació racial que hi ha al país i sobre les opcions pastorals envers la "minoria" negra. L'Església se sumava amb aquesta campanya a les celebracions del Centenari...

S'imposen diverses reflexions. En primer lloc, que no tots els catòlics brasilers han vist amb bons ulls aquest preciós treball de conscienciació. El cardenal arquebisbe de Rio de Janeiro, per exemple, no ha volgut fer seus els instruments de treball preparats per la Conferència Episcopal; i a aquesta posició s'han sumat alguns bisbes tradicionalistes més...

En segon lloc, cal recordar que aquesta solució pastoral de l'Església envers els afro-americans és gairebé una absoluta novetat. En el document de Puebla (1979) el tema no va merèixer sinó dues mínimes indicacions. Una d'inicial, tot just d'una línia i mitja, en una nota a peu de pàgina, en el número 8 del text; una altra, en el número 34. En aquest es deia que els afro-americans eren "pobres entre els pobres" igual que els indis. En la nota a peu de pàgina, l'Església s'autocriticava per l'escassa atenció que, malauradament, havia

dispensat als afro-africans en la seva tasca evangelitzadora i alliberadora...

Per acabar, que l'esmentada "minoria" negra al Brasil no és tal "minoria". Dels 140 milions d'habitants amb què compta actualment aquest país, 60 milions són negres, mestissos o tenen sang de negre a les seves venes. Després de Nigèria, Brasil és la nació amb major població negra de tot el món. En canvi, molts brasilers amb algun origen negre tracten

d'ocultar el seu passat, la qual cosa evidencia un determinat racisme en la societat brasilera. Entre les autoritats, a més a més, tant del poder civil com de l'Església, les personalitats de raça negra es poden comptar amb els dits de la mà... I això fa que per una immensa majoria dels occidentals, Brasil aparegui com una potència blanca...

La discriminació del negre es manifesta en molts d'altres àmbits. La població treballadora

La Conferència Episcopal brasileira, sota el lema "la fraternitat i el negre" ha organitzat una campanya de conscienciació sobre la discriminació racial que hi ha encara al país. Un cardenal i alguns bisbes no han volgut fer seus els instruments de treball de la Conferència Episcopal.

blanca, que representa el 57 per cent dels assalariats se'n du el 72 per cent dels beneficis, mentre que el contingent negre només el 25 per cent malgrat representar el 40 per cent de la mà d'obra. La raó és cla-

ra: els oficis més humils i més mal pagats són els que ocupen la població negra. Els quadres directius, per regla general, són compostos per blancs.

L'analfabetisme dels negres duplica amb escreix el dels blancs: està per damunt del 40 per cent de la població activa negra.

La tradició literària brasilera continua alimentant la discriminació racial contra el negre. Passa el mateix amb els films i amb els programes televisius. El negre apareix, per regla general, com a marginat en la seva pròpia societat i la memòria històrica dels seus temps d'esclavitud fa que molts brasilers continuïn considerant els negres com a esclaus.

Els documents de l'episcopat brasiler reclamen, abans que res, el reconeixement per part dels cristians de la malaptesa amb que l'Església —i no solament la brasilera— ha procedit en aquest camp. Si és trist recordar que Gregori XVI no va condemnar l'esclavitud dels negres com a "inhumana" fins l'any 1836, quan ja estava abolida a totes les nacions menys en el catòlic Brasil, és un signe d'encomi el que ara hagi estat l'Església brasilera qui hagi organitzat una àmplia campanya a favor dels negres, malgrat que una minoria insignificant de la seva jerarquia no s'hagi unit a l'esmentada campanya.

MANUEL DE UNCIT

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dóna el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

EMETERIO PEREZ
COLEGIO ZORRILLA DE SAN MARTIN
C/ JOSE ELLAURI, 527
MONTEVIDEO URUGUAY 10.530.- Ptes.

RAMON MINGUELL
Ap. aèreo 265 Ancianato
QUIBDO
COLOMBIA 10.530.- ptes.

OSCAR SARLINGA
SEMINARIO ST JUAN M. VIANNEY
C.C. 207 6600 MERCEDES
ARGENTINA 10.530.- ptes.

TERESA TRIBO PLANES
3620 Comandante Fontana
FORMOSA
ARGENTINA 10.530.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització.

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n°
N° compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data:
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

BARCELONA

Per commemorar els vint-i-cinc anys de servei

La parròquia de la Puríssima de Sabadell homenatja mossèn Nonell

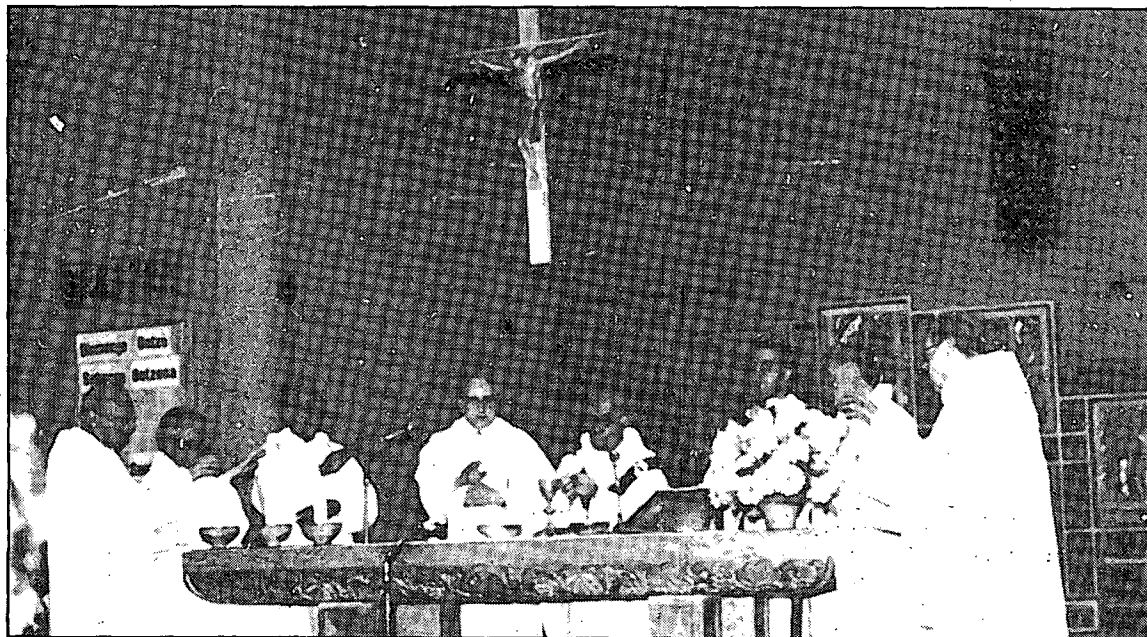
SABADELL.— Per commemorar els vint-i-cinc anys de servei parroquial a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, els feligresos dispensaren a mossèn Joan Nonell i Renom, rector de dita parròquia, un emotiu homenatge que fou presidit pel bisbe monsenyor Ramon Daumal, qui fou a la vegada, rector d'aquesta església, durant dotze anys, de grata memòria.

Els actes consistiren en la celebració de l'Eucaristia, que fou presidida per monsenyor Daumal, i concelebrada amb altres rectors i religiosos de la ciutat, amb l'assistència dels feligresos tan adictes a la parròquia, que ompliren l'església de cants i de pregàries.

En l'homilia monsenyor Daumal, ressaltà la seva satisfacció per l'equilibri, serenitat i esperit de servei amb que el seu successor monsenyor Nonell ha regentat aquesta parròquia durant els darrers 25 anys. L'Església perdura—digué— sobre els homes, que passen i deixen que el Senyor actui amb la seva gràcia. Demanà als presents que pregueu perquè hi hagi nous sacerdots i exultà els laics perquè es facin responsables de la continuació de la presència dels sacerdots.

Acte d'homenatge

Acabada la missa, en la mateixa església i en presència de tots

Un moment de la celebració de l'Eucaristia.

els assistents, que omplien l'església, se celebrà un acte d'homenatge al rector mossèn Nonell, en el qual prengueren part representants de les diferents comissions de feligresos, en un ambient de festa, de cants, d'obsequis i d'alegria.

Arxiu parroquial

Tot seguit es procedí a la inauguració del nou Arxiu Parroquial

que alguns feligresos, dedicant-hi moltes hores junt amb el Rector, han instal·lat a una de les galeries de la nau esquerra de l'església. És important la recollida de material, llibres, documents, revistes i material divers d'arxiu que, degudament classificat i ordenat, forma part de la història no sols de la parròquia de la Puríssima, sinó de Sabadell i de l'Església en particular. Fa goig de veure com d'un

espai moltes vegades inutilitzat en les esglésies d'arquitectures semblants, s'ha pogut treure partit d'un lloc tan ben aprofitat, al servei de la ciutat i de la parròquia.

La festa acabà amb un aperitiu de germanor a l'auditori del centre parroquial. Per molts anys.

D. VINAS

Un "Premi Bravo-88" per a dues revistes per a invidents

BARCELONA.— La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, ha atorgat un dels seus premis anyals Bravo-88 al Patronat Logos de Barcelona.

El Patronat Logos publica mensualment les dues revistes "Paraula Viva" i "Aura", en català i castellà respectivament, en forma de cassette per a invidents o persones que no tenen accés a la lletra impresa.

"Paraula Viva" i "Aura"

Tant la revista "Paraula Viva", que dirigeix mossèn Pere Farriol, rector de Llicà d'Amunt, com "Aura", que està escrita i dirigida pel Rnd. Dr. Ignasi Segarra, són una bona eina per a ajudar a superar la marginació que sofreixen aquelles persones. Els altres premis d'aquest any han estat concedits pels bisbes espanyols a la cantant María Ostiz, l'escriptor Julián Marías, el P. Eduardo T. Gil de Muro i la distribuïdora cinematogràfica Filmayer.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

ESTUDIANT amb les assignatures aprovades per despatxar a l'estiu. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

METGESSA de 41 anys, soltera, sensible i amant de la llar, desitjaria relació seriosa amb home, semblants característiques. Escriu a l'apartat 37.126 de Barcelona. És particular.

COL·LECCIÓ Quaderns Pastoral del 1972 a 1986, completa i nous 20.000 pts. Tel. 424 68 06.

NECESSITEM noi per la tarda, amb cotxe i nocions d'Hifi. Truqueu a Sra. Roser de 8 a 11 matins. T. 253 84 12.

MATRIMONI per masoveria d'una finca prop de Barcelona. Imprescindible referències. Tel. 417 70 84.

PINTOR repassos, pressupostos segons preparació. Tel. 386 24 99.

LOGOPEDA desitja conèixer Sr. culte situat 50 a 55 anys amb fins matrimonials. Tel. 203 46 93 de 10 a 11 nit.

SRTA. ALEMANYA amb experiència, s'ofereix per tenir cura d'ancians. Dono referències. N.A. Apartat de Correus 22-273 Barcelona 08080.

RESPONSABLE de magatzem amb coneixements administratius treball fix tot l'any. No importa edat ni experiència però sí estar treballant actualment i gaudir de bona memòria i capacitat organitzadora. Sou interessant. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

URGEX família que li agradin els infants i preferiblement que resideixi en un poble, per tenir cura durant temps indefinit i sense ànims de lucre a 2 infants de 9 i 10 anys, degut a problemes familiars. Es pagarà manutenció, educació, roba, etc. Escriu a l'apartat de correus, 291 de Barcelona.

JOVE de 32 anys desitja relació amb fins matrimonials. Escriu donant el telèfon a Àngel Vila. Llista de Correus de Barcelona.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

LLANES ARDILLA

Orientació de punt. Jerseys d'encàrrec. Teixits de batista brodada i organdí.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília. Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

URGELL

Deu germans novicis van fer la seva Primera Professió Religiosa a Balaguer

"Volem ser castos, pobres i obedients"

El dia 19 de juny és una data molt important per a la nostra vida car és el dia de la Primera Professió Religiosa. Entre tots hem volgut escriure el que per a nosaltres significa la Consagració, partint de l'experiència personal viscuda durant aquests dos anys de Noviciat. Un testimoni molt senzill que mostra que Déu ens estima, que Ell és amb els homes i que Ell ens espera perquè vol una presència viva i jove en el món d'avui.

El nostre "sí" de moment és temporal (per un any), però en el fons de cada cor, el desig és que l'aliança amb el Senyor sigui per sempre.

L'amor de Déu

Viure una profunda experiència de Noviciat només s'entén en clau d'amor: Déu m'estima, Déu ens estima. "El seu amor s'ha versat en els nostres cors" (Rm. 5,5), aquesta és la vivència que ens empeny a seguir endavant, perquè Déu, amb la seva mirada, ens ha seduït. Malgrat les nostres infidelitats —que també hi són—, Déu ens estima i és per aquest AMOR que nosaltres diem "Sí" a Aquell que confia en nosaltres, a Aquell que sap millor que ningú allò que ens convé i a Aquell que sempre és fidel.

La bona mare

Maria és el model constant. La seva senzillesa i la seva vida humil i callada reflecteix el que ha de ser la nostra Consagració: obrir-nos i donar-nos totalment a Déu. Que la nostra vida sigui prolongació d'aquest primer "Sí", a exemple de la vida de Maria. Ens consagram a la família de Maria, com a Germans i això s'ha de reflectir en la vida les actituds de Maria, actituds que ens guiaran en el nostre camí.

Marcel·lí

És un altre model en el nostre camí de consagració. Marcel·lí va ser dòcil a l'Esperit i el seu desig era que ens estiméssim com a germans: "un sol cor i una sola ànima". Ens deixà el seu esperit de família i la seva senzillesa evangèlica que neixen d'un cor de nen, d'un cor humil. També nosaltres volem tenir aquest cor senzill que confia plenament en Jesús i en la Bona Mare. Volem fer viu Marcel·lí en les nostres persones i prendre el relleu de tants germans que ens han precedit.

Déu ens ho va mostrant...

Déu parla als homes servint-se de mediacions, d'instruments. Cap de nosaltres pot parlar de la seva vocació sense fer referència a aquell germà, a aquells fets de la seva vida que el van impactar,

potser aquell costum familiar o aquell llibre que va trobar per casa o que li van deixar... Déu fa servir instruments ben variats per fer entendre a cadascú com l'estima i per moure cadascú a ser generós. I així, la vida es va veient, a poc a poc, com una unitat en la crida descoberta al llarg dels temps.

Els vots

Aquesta entrega radical al Senyor l'expressem i la vivim des de tres aspectes de la vida humana: l'estimar, el tenir i la capacitat de decidir. Com Jesús, volem ser castos, pobres i obedients, és a dir, volem lliurar la totalitat de la nostra persona tal com ho féu Jesús.

No volem exclusivitzar el nostre amor. Lliurem la nostra intimitat al bon Déu; el nostre ésser vol ser un viure per a Déu mitjançant el nostre lliurament a tots els homes per igual.

Últimament sembla que estigui de moda això de la "solidaritat amb els més necessitats". No pretenem seguir una moda sinó viure lliurats a Déu en el lliurament als més necessitats tal i com ho volia el pare Marcel·lí. Ser pobres d'esperit i de fet.

Vivim intentant cercar constantment allò que Déu vol de nosaltres. Per això fem aquest vot d'obediència, perquè confiem que Déu se'ns manifesta a través dels nostres Germans, especialment, a través dels Superiors.

Potser costa d'entendre en la societat d'avui en dia, però vol ser realitat interpel·ladora.

La pregària

Dins el camí de consagració que dia a dia anem fent, la pregària ocupa un lloc fonamental. La pregària és viure la intimitat de cors, la presència que enamora, el descobrir la nostra petitesa i la seva grandesa. És una trobada d'amor amb Déu, contemplant, confiant, esperant que ens ompli amb els seus dons. A vegades no és fàcil, és àrida la pregària; malgrat tot confiem que la gràcia de Déu sempre hi és per ajudar la nostra feblesa. En d'altres és dolça: és l'experiència de l'enamorat feliç sentint l'amor sempre fidel i desitjos d'estimar més i més.

Des de la pregària descobrim que Déu sempre guanya, que no cal demanar tantes seguretats: Déu m'estima tal com sóc i obrint el cor amb confiança al seu do d'amor, em fa consagrar a Déu!

El lliurament de cada dia

La consagració, però, no és cosa d'un dia o d'un moment puntual. El lliurament al Senyor l'anem fent realitat dia rera dia, acoïnt el do que Déu ens fa amb senzillesa i mostrant-li la nostra bona voluntat per ser-li fidels sabent que si Ell no construeix la casa... en va treballem nosaltres. És el

BALAGUER.— El diumenge dia 19 de juny, deu germanets novicis feren la seva Primera Professió Religiosa, dins l'Institut dels Germans Maristes.

La celebració tingué lloc al Monestir de les Avellanés en una Eucaristia presidida pel P. Cebrià Pifarré, i en presència de nombrosos familiars, amics i germans.

Aquest article, que han fet entre tots, no té cap altra pretensió que donar testimoni de la seva fe i de la seva opció de vida, en el seguiment del Crist. Que sigui Ell qui els ajudi a viure la Consagració i a ser servidors de la nostra Església.

lliurament de cada dia el que ens fa viure el moment present confiant i esperant.

El germà

La joia d'aquest camí és saber-nos acompanyats i ajudats pels germans. Cada Germà és un do; és regal d'amor que Déu ens fa malgrat que sovint no el sabem apreciar com a tal. Cap de nosaltres ens hem escollit per viure junts. El Senyor ens ha ajuntat gràcies a la crida que ha fet sentir en cada cor. Amb ells compartim el que som i el que tenim i, especialment, la nostra fe en Aquell que ens salva, en Aquell que ens fa feliços. Volem donar vida a aquelles paraules del pare Marcel·lí: "Tant de bo es digui de vosaltres: Mireu com s'estimen els Germans!"

Vivim per donar la vida

Tot això, totes aquestes vivències i sentiments ens fan sortir fora de nosaltres mateixos, a viure d'una manera radical de cara als altres, especialment, de cara als més necessitats. Així serem menys esclaus de les nostres "necessitats creades" i podrem donar tot el que som al germà.

I això és una mica allò que volem viure. Una vida lliurada al Senyor i als homes responen a una crida que hem sentit i que ens ha ajuntat al voltant d'Aquell que tot ho fa entre nosaltres: Jesús. Donem ara també les gràcies a tots aquells germans, a vosaltres pares, amics que ens heu fet veure el camí que Déu ens té preparat i que ara iniciem amb la il·lusió del primer Amor.

Gmans.:
Francisco Fernández,
Pere Ferre, Francesc X. Giné,
Juan J. Luján, Vicente Medina,
Carlos Poyato, Nicolás Ruiz,
Rafael Ruiz, Josep Tort,
Pau Tristany.

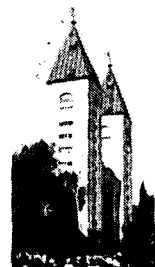
PEREGRINATGE

MARIA
A

MEDJUGORJE (Iugoslàvia)

AMB
DEL

PREGUEM
PER LA
PAU DEL
MÓN.

8 al 12 d'octubre 1988

PREU: 55.000 Ptes.

(Inclou: l'avió fins a Dubrovnik, autocar fins a Medjugorje i règim de pensió completa, excepte el sopar del 1er dia).

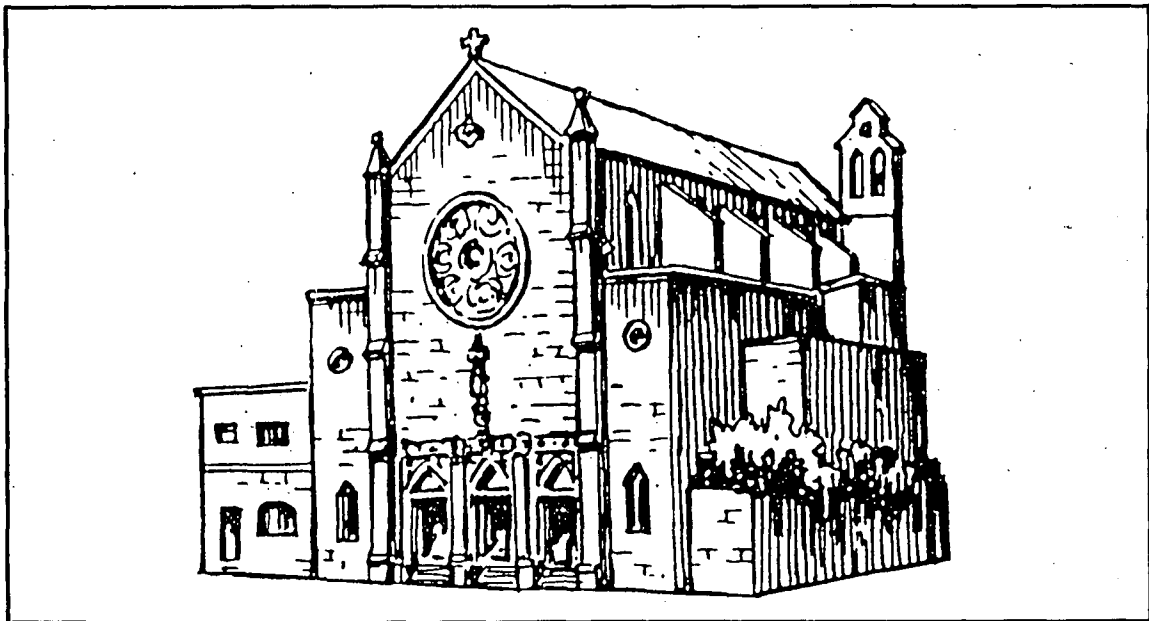
Anada a la creu de Krievac, pregària a la muntanya de les primeres Aparicions; entrevista als vidents amb Guia-intèrpret; participació en la celebració diària per a la pau del món.

INFORMACIÓ: Amics de Medjugorje. (Mercè Nualart). Tel (93) 410 32 65.

INSCRIPCIONS: Viatges Melià, oficina de turisme religiós. Carrer Marina, 307, ent. 3a. 08025 Barcelona. Tel. (93) 235 19 01 - 235 19 02. Places limitades.

L'organització es reserva el dret de modificar els detalls del viatge que cregui oportuns en cas de necessitat.

BARCELONA

La parròquia de Sant Ramon de Penyafort

Antiga església de Mont Sió

Nota històrica

L'any 1388 fou construïda una capella dedicada a Santa Maria de Mont Sió, amb la cooperació de les autoritats ciutadanes i del Rei Joan I, l'Amador de la Gentilesa, el qual va fer ofrena d'una imatge de la Verge Maria, tallada en alabastre. Estava situada entre els carrers de Mont Sió i Comtal.

L'any 1888, les monges, cercant la pau i el silenci es traslladaren als afores de la ciutat, a l'actual Rambla a Catalunya. Desmuntaren la capella peça a peça i la reconstruïren sota la direcció de l'arquitecte Joan Martorell. El dia 2 d'octubre es posà la primera pedra. Es feren unes modificacions: s'elevà la volta, afegint-li 15 finestres, construïren un atri, una façana amb tres portals i un gran ro-

setó calat. Sobre la porta principal destaca la imatge de la Verge del Roser en un artístic dossier, tot de pedra. El 9 de desembre del 1890 va ser inaugurada.

L'any 1909, per la Setmana Tràgica, providencialment no va sofrir cap dany. El 21 de juliol del 1936 va ser cremada l'església, i els altars, retaules, imatges, el cor... tot va ser destruït, menys la imatge de la Verge del Roser de la façana.

Durant la guerra civil l'església i el monestir s'utilitzà com a caserna, i allí hi va romandre pres el bisbe de Terol, monsenyor Polanco.

El 5 de novembre del 1939 les monges retornaren al seu recer. L'11 de novembre del 1947 es traslladaren al nou monestir d'Esplugues, on també traslladaren el claustre.

Erecció de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort

Finalment el 9 d'octubre del 1945 és erigida en aquesta església la parròquia de Sant Ramon de Penyafort, pel bisbe Dr. Gregori Modrego.

Fetes les obres indispensables la nova parròquia començà a treballar pel mes de febrer del 1949.

És un dels santuaris marians de Barcelona. Santa Maria de Mont Sió, en la seva Presentació al Temple.

Cal fer notar que aquest any s'escauen: el 6è centenari de la seva construcció i el 1er. centenari del seu trasllat. Per aquest motiu s'ha procedit a la restauració de la façana.

ANTONI COMULADA

FINESTRAL DE LA CARITAT

Pal·liar l'atur juvenil

Molts joves han acabat aquests dies els seus estudis o la seva preparació professional. Volen i desitgen entrar en el món del treball. Esperen trobar el seu lloc. El trobaran tots? Quants joves es presentaran per cada lloc de feina disponible? Quants començaran a viure la sensació d'exclusió social, de frustració?

L'atur juvenil volta el 45% del total de parats. Aquest és un sector de població molt castigat i sobretot ho és el que procedeix de sectors populars senzills.

El que poguem fer per ajudar el futur d'aquests joves, val la pena d'intentar-ho.

189.- Cap de família, amb vuit fills, entre els dinou anys i un any. Els dos grans en atur. Només ingressa de feines eventuals de descàrrega de camions. Per a evitar el desnonament, 48.000 ptes.

190.- Jove pare de família, amb esposa, un fill petit i dos germans menors a càrrec seu. Només ingressa de la venda ambulants. Per a deutes de lloguer urgeixen 28.000 ptes.

191.- Peó en atur i sense subsidi, té dos fills en edat escolar. Necessiten ajuda econòmica per a comprar aliments. Són 30.000 ptes.

192.- Matrimoni gran, sense fills. Per malaltia del marit passen un mal moment. Per ajuda aliments, 20.000 ptes.

193.- Treballador agrícola acomiadat espera indemnització, per sentència judicial. Mentrestant ha de fer front a deutes d'habitació i d'aliments. Són 32.000 ptes.

194.- Mare de família amb tres fills. El marit és un malalt alcohòlic, en tractament. Per a evitar el desnonament els falten 29.900 ptes.

195.- Esposa abandonada amb un fill de tres anys. Pateix malaltia que la incapacita per al treball. Necessita ajuda per a aliments. Són 20.000 ptes.

196.- Vidua amb una pensió de 17.200 ptes. mensuals. Té a càrrec seu un fill de salut delicada. Tenen deutes d'aliments i de farmàcia que pugen 30.400.

197.- Pensionista per invalidesa amb una petita pensió. Ha de canviar de comptador de llum i no el pot pagar. Demana una ajuda de 27.094 ptes.

198.- Senyor sol i malalt. Els seus únics ingressos són 17.200 ptes. mensuals. Per a ajuda aliments i pagament habitació, 21.050 ptes.

199.- Pere de família en atur. Ha esgotat les prestacions d'atur. Té sis fills a càrrec seu. Només té ingressos la mare, amb feines de neteja. Necessiten ajuda per a aliments. Són 45.000 ptes.

200.- Cap de família malalt, sense pensió per manca de cotitzacions. Té quatre fills petits i una filla soltera, amb un nen. Per a deutes de lloguer, 80.846 ptes.

201.- Viudo, amb tres fills en edat escolar. Està en atur. Per a poder instal·lar un escalfador de butà, que no tenen, 20.309 ptes.

202.- Matrimoni sense fills. Amb greus problemes de salut i sense subsidi ni cap pensió. Per a ajuda aliments, 20.000 ptes.

203.- Anciana de 75 anys, sola. Cobra una petita pensió i no pot fer front a reparacions urgents de casa seva. Urgeixen 40.000 ptes.

204.- Família nombrosa subsisteix de la venda ambulants i d'ajuda parroquial. Per comprar gènere i pagar rebuts de llum pendants, 40.000 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreçant els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova, 1. Telèfon 301 35 50 - 08002 Barcelona

VIC

Interessants concerts en l'onze centenari del monestir de Ripoll

RIPOLL.— Amb motiu de celebrar-se enguany l'XI Centenari del Monestir de Santa Maria de Ripoll, el Patronat del Monestir ha organitzat una sèrie d'actes culturals que es realitzaran en el decurs d'aquest any. Recentment s'han dut a terme alguns concerts així com esdeveniments musicals

de rellevant importància. El ripollès, Joaquim Maideu, va compondre per a commemorar els Mil-cent anys una missa a quatre veus i orgue. La missa va ser estrenada el dia de la inauguració d'aquest XI Centenari per la Capella de Santa Maria dirigida per Teresa Maideu. En el mes de maig, la Coral Càrmina dirigida per Manuel Valdivieso va oferir un concert amb obres del Cancionero de Palacio, Joan Brudieu, Juan Vázquez i Mateu Fletxa (el Vell) a la primer part. En la segona meitat del concert la Coral Càrmina va dedicar-la íntegrament a Felix Mendelssohn.

També s'estrenà la sardana, com a "Sardana d'Honor", de la compositora ripollesa Montserrat Pujolar. Aquesta sardana va ser escrita per aquest XI Centenari i interpretada, en aquesta ocasió, per la Cobla Ciutat de Girona. Ha escrit ja diverses sardanes, les quals són prodigades i celebrades arreu del Principat. En el mes de

juny el ripollès Modest Moreno i Morera, organista del Monestir de Ripoll a partir de 1978, oferí un concert que, sota el lema "Del Manierisme d'Aguilera de Heredia al Barroc de J.S. Bach" aplegava la literatura organística hispana i alemanya.

Així mateix la soprano gironina Chantal Botanch, acompanyada al piano pel ripollès Joan Amils, donava un recital amb obres de Mozart, Schubert, Pergolesi, Gounod, Toldrà i Morera entre altres.

La pianista Núria Fàbregas amb obres de Chopin, Brahms, Fauré, Mompou, Debussy i Albéniz, va donar un bell concert de piano i va interpretar autors romàntics i post-romàntics, nacionalistes i algun d'impressionista. Aquest concert va tenir lloc a la Sala Abat Senjust. Tots els concerts començaren a les 10 del vespre.

MARIA MORENO

PERE PLANAS CASALS

API

- Gestió i documentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
 - Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
 - Hipoteques
- C. BALMES 124, 2n. 2a.
Tel. 215 77 72
08008 BARCELONA

TARRAGONA

Tot compartint el goig dels pares, amics i parents

Nombrosos fidels assistiren a l'ordenació de mossèn Constantí

REUS.—La parròquia de Sant Francesc, de Reus, (en altres temps antic convent extramurs dels Pares Franciscans), fou el marc de l'ordenació sacerdotal del prevere Antòni Constantí i Marta, fill de la ciutat, nat el 15 de novembre de 1956. Presidí l'acte l'arquebisbe Dr. Ramon Torrella i Cascante, ajudat per l'arquebisbe emèrit Dr. Josep Pont i Gol, i pel rector de la parròquia, mossèn Joan Roig i Roca.

La solemne cerimònia, va aplegar una inusitada assistència de fidels, que volgueren ser testimonis d'aquest esdeveniment religiós, i pel fet de tractar-se d'un fill de Reus.

Acompanyaren al prevere un gran nombre de sacerdots en aquesta diada tan venturosa.

També compartiren el seu goig els seus pares, amics i parents, i companys del seminari. L'endemà, diada de Sant Joan, va celebrar la seva Primera Missa, que va constituir una altra emotiva cerimònia.

Fa poc va tenir lloc la cloenda del curs 87-88 amb l'assistència d'una cinquantena de dones d'Acció

Catòlica de les quatre parròquies de la ciutat de Tarragona en les quals aquest Moviment participa activament. Hi eren presents els Consiliaris presidits per mossèn Martí Aixalà, Consiliari Diocesà.

En primer lloc mossèn Rué com a Delegat del Secretariat del Moviment d'Adults ens parlà de l'instrument de treball que pel proper curs se'n demanarà com a resposta al document sobre el Sínode dels laics. Després, les responsables de cada parròquia varen fer una revisió de la seva actuació durant el curs exposant els seus problemes i suggeriments pel futur.

Mossèn Martí ens donà a continuació orientacions aclarint idees per continuar perfeccionant la revisió de vida que al nostre Moviment ha escollit com a mètode de treball.

La trobada es continuà compartint un berenar amb intercanvi d'impressions i desitjant-nos un bon estiu per poder reprendre les nostres tasques apostoliques amb tota il·lusió pel curs vinent.

F.B.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Ajudem els qui tenen vacances forçoses durant tot l'any

TARRAGONA.— Som a l'estiu i aquesta època vol dir: sol, muntanya, viatges... Certament, qui ha treballat tot l'any té dret a un merescut descans, a fer una parada, trencar el ritme de la vida quotidiana i poder gaudir de més vida familiar, viure sense presses, contemplar la natura... Però tots sabem, que malauradament al nostre voltant hi ha moltes famílies que han de fer VACANCES FORÇOSES tot l'any, amb el que suposa no tenir cobertes les necessitats bàsiques. Que la nostra SOLIDARITAT faci possible que aquestes persones puguin viure amb menys angou.

19.88.- Matrimoni jove amb 2 fills petits. Només treballa la mare unes hores. Per no poder pagar, els han tallat la llum. Per posar el comptador i pagar els rebuts endarrerits, necessiten 27.000 ptes.

20.88.- Senyora gran que s'ha quedat vídua i té a càrrec seu un nét. No té cap ingrés i encara no cobra la viduitat. Li han tallat la llum i deu 2 mesos de lloguer del pis. Necessita amb urgència 36.800 ptes.

21.88.- Mare amb 5 fills a càrrec seu. Està malalta i en espera de cobrar la LLISMI. No té cap ingrés i viu del que li donen. Per deutes d'alimentació i lloguers necessita 39.800 ptes.

22.88.- Noi jove de 32 anys sense família. No pot treballar perquè té una cama tallada. No cobra res ni té cap recurs. Vol treballar però necessita una pròtesi que li costa 102.680 ptes.

23.88.- Home sol que viu en una pensió. Està malalt i no pot treballar. Li han denegat el FAS. Per pagar deutes de l'habitació de la pensió necessita 17.600 ptes.

24.88.- Nena de 12 anys que necessita un aparell ortopèdic. Els pares no el poden pagar perquè no treballen. Necessita 62.300 ptes.

Necessitem un cotxet de bessons i màquines de cosir.

Els donatius es poden enviar a: Caritas Interparroquial de Tarragona-Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 - TARRAGONA.

IMPROMPTU

Com en el cine mut

No sé per què aquesta fotografia que els nostres diaris publiquen abundantment, d'un pare amb l'esposa i la filla, em recorda l'escena de l'època del cine mut, quan beatíficament s'espera que caigui el sostre o qualsevol altra cosa contundent i produeixi un nyanyo al bell mig de la closca del protagonista.

Resulta, però, que el protagonista, el pare, de la fotografia és, nogensmenys, el que diuen que és president electe de Mèxic. I dic que diuen, perquè n'hi ha d'altres que diuen que no és tal com diuen els del PRI que és el partit que fa no sé quantes desenes d'anys que detenta el poder, fins ara poc discutit i tolerat en aquell país que diuen, i hi ha qui s'ho creu, que és un país democràtic.

Penso que si la democràcia és només la preocupació, la manipulació i, diguem-ho clar, la tupinada per mantenir-se en el poder, crec que poca diferència hi ha amb aquells altres règims nascuts de la força bruta, la de les armes, i que no tenen altra voluntat que perpetuar-se sigui com sigui, important-los molt poc allò que pensa, allò que necessita el poble que tenen dominat.

Dictadura de dreta o dictadura d'esquerra, tot és igual. Tot és una imposició. I em pregunto què passarà el dia en què els mexicans, xilens, cubans, paraguaiencs i nicaragüencs puguin dir lliurement el què pensen.

I em sembla que a tothom li fa por saber la veritat. Però crec que sempre hi ha una sortida. Com en el cine mut, quan es produïa un bony al mig del cap.

ORIOI CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

La recerca de Déu

Era el dia 9 d'agost de 1942 quan Edith Stein va morir en una cambra de gas en el camp de concentració d'Auschwitz. Tenia 51 anys i fou beatificada pel Papa el dia primer de maig de 1987.

A tot arreu és coneguda aquella filòsofa que, en plena joventut, fou deixeble predilecta d'Husserl, el fundador de la fenomenologia, que causà un gran impacte en el pensament científic de començament d'aquest segle. Aleshores estaven en voga el relativisme, l'empirisme i el psicologisme, d'on procedien l'escepticisme i l'ateisme. Es parlava d'una "psicologia sense ànima"; ja que aquesta era considerada com quelcom irracional i mitològic. Ben aviat Edith va perdre la fe religiosa, que havia rebut de la seva mare: una dona extraordinària que Edith sempre va estimar amb tot el seu cor.

Edith, dotada d'un gran afany de saber, tenia una ànsia incontentible de conèixer la veritat. Però sempre topava amb aquestes preguntes: ¿quin lloc ocupa en el món la persona humana?, ¿quina relació guarden entre si, l'ànima i l'esperit? Volia arribar a la "claredat definitiva" de la veritat. L'encontre amb un altre filòsof de la seva època, Max Scheler, li va obrir un nou horitzó. Aquest deia als seus alumnes que havien de mirar totes les coses "sense prejudicis". "El món de la fe es va presentar, tot d'un plegat, davant els ulls" d'Edith; un món que era digne "d'una seriosa i viva reflexió". Enmig del desert de la moderna incredulitat, havia de lluitar contra "les ombres de la mort" del propi allunyament de Déu.

I la llum la va il·luminar. La recerca de la veritat la conduí a trobar Déu en el camí de la seva vida. Una amiga seva, cristiana fervent, va perdre el seu marit en la guerra del 1914. Jove encara, quan va rebre la trista notícia, es va mostrar plena d'esperança i de pau. En aquell moment, va escriure Edith, "la meua incredulitat es va desplomar i Crist irradià en el misteri de la creu". No es tractava d'un

coneixement clar, sinó del contacte amb una persona que reflectia Déu. Després va llegir el Nou Testament: la recerca de la veritat fou una autèntica oració. Però la conversió al catolicisme encara va trigar a arribar.

L'estiu de 1921, Edith va llegir l'autobiografia de santa Teresa de Jesús. En acabar-la, va exclamar: "Això és la veritat". Havia descobert que Déu és amor. Com afirma Joan Pau II, "tot i la seva gran estima per la ciència, Edith va anar descobrint cada vegada més que el cor de l'existència cristiana no està en la ciència, sinó en l'amor". El dia primer de gener de 1922 va rebre el baptisme en l'Església catòlica. Quan ho va comunicar a la seva mare, totes dues ploraren amargament; cada una va patir la gran pena de saber que estaven unides en l'amor, però molt distanciades per una fe diversa.

Impulsada pel seu amor, va fer de l'esdevenidor "un assumpte de la voluntat divina" i es va abandonar del tot al seu destí. Als 42 anys va entrar carmelita descalça a Colònia, amb el nom de sor Teresa-Benedicta de la Creu. Allí va seguir Jesucrist pobre, en la pobresa més radical d'una vida amagada en el claustre. Com va dir ella mateixa, va emprendre fins a la fi "el camí de la creu fins a Getsemaní i al Gòlgota". Quan, despallada, en la més profunda humiliació, va entrar a la cambra de gas d'Auschwitz amb altres víctimes de la seva mateixa raça jueva, va oferir a Déu el seu sacrifici propiciatori, no pas amb actitud de passivitat, sinó unida conscientment a l'acte sacrificant i expiatori de Jesús en la creu.

Edith Stein, en la seva recerca de la veritat, va passar, no del judaisme, sinó de l'ateisme a la fe en Déu. Per això la seva trajectòria espiritual s'ha convertit en exemple i model de tots els qui, perduts en els dubtes i les foscores de la modernitat, cerquen Déu amb un cor sincer i recte.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Fa molts anys que admiro l'escriptor, historiador i crític Enric Jardí. M'ha fascinat sempre la transparència del seu pensament, l'encert dels seus punts de vista i la suggestiva manera de presentar-los. El vaig conèixer personalment fa quinze o setze anys en sortir elegits membres de la junta de govern de l'Ateneu Barcelonès. Ell n'era el secretari i jo un vocal. En aquella junta hi havia gent de diverses opcions ideològiques. Ocupava la presidència en Josep Andreu i Abelló i la vice-presidència en Joaquim Ventalló.

A l'admiració que sentia per Enric Jardí, s'hi va afegir la consideració i una sincera amistat. Li vaig anar descobrint totes les qualitats: sinceritat, lleialtat, coherència interna, vivesa, capacitat d'observació i de deducció, voluntat i riquesa intel·lectuals.

—Quan vas néixer?

—L'any 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera.

—Quin és el teu record més antic?

—El que més em va colpir és el d'Alfons XIII passant per la Via Laietana. El més antic potser és el de l'Exposició Universal de Barcelona, de l'any vint-i-nou. Els altres records són més domèstics, familiars o escolars.

—A quina escola vas anar?

—A diverses. Primer, a l'Escola Montessori. Allà hi havia la senyora Vigneau, cunyada d'en Pere Coromines, que era amic del meu pare. Després vaig anar a d'altres escoles del barri, i al Col·legi "Ibérico", i més tard a l'Escola Italiana...

—No et van desorientar tots aquests canvis d'escola?

—Jo diria que no; més aviat em van enriquir, em sembla, estímulant els meus diversos interessos, i creant una facilitat d'adaptació.

—Però l'Escola Italiana era feixista, llavors, oi?

—No creguis, ho era, sobretot, en les fórmules. Per exemple, i com a cosa curiosa, recordo que cada dissabte saludàvem, en una cerimònia una mica encarcerada, les banderes italiana, republicana i catalana, amb la típica salutació mussoliniana del braç enlaire, mentre sonaven els himnes corresponents: l'italià, l'himne de Riego, i els "Segadors". I costa molt que la gent es cregui que jo havia escoltat els "Segadors" format i braç enlaire, en una imatge neta-ment feixista.

—I del batxillerat?

—Vaig fer l'ingrés, l'any 1935; i el primer curs, a l'Institut Balmes, a la banda del rellogge de la Universitat. Després vaig anar a l'edifici del carrer Mallorca, cantonada Roger de Llúria —davant del Col·legi d'Advocats—; un edifici preciós, però que llavors estava brut, ple d'abandó, irrisòriament fosc. Un dia, però, ens quedàrem tots admirats en veure, al sostre, uns daurats impressionants. I és que hi tocava el sol, car havien netejat els vidres, perquè l'endemà hi anava algú del ministeri. Tot anava així. Però tinc un

gran record de la majoria dels professors: Guillem Díaz Plaja, Asián, Saldanya... En fi ho recordo amb una gran satisfacció...

—L'art i la literatura, et venen de llavors?

—No. Em penso que és més exacte dir que l'art i la literatura foren directament mamades del meu pare —que fou un gran advocat, amb una bona cultura filosòfica, que jo no tinc, tot s'ha de dir—.

—Eres un estudiant bohemí?

—No. Era un estudiant que des dels setze anys em pagava les despeses. El meu pare havia mort. La situació familiar era difícil. I jo, que era afeccionat al dibuix, em guanyava alguns diners projectant dibuixos per estampats. I treballava de valent. Havia d'aprofitar les hores, i, a més, calia estudiar, i sense badar. I de bohemí, res. Així vaig poder sufragar-me la carrera d'advocat.

—És un indiscutible mèrit. I ja veiem d'on ve l'art. I la literatura, com et ve la vocació literària?

—He llegit molt, i he rebut moltes influències de nombrosos

llibres. I tots ells em dugueren a la literatura.

—Sí, has llegit molt. I també has escrit molt. Centenars, o milers, d'articles; i un bon nombre de llibres. Quants llibres has escrit?

—No ho sé ben bé. Trenta-i-tants...; no és fatxenderia, però els hauria de comptar...

—Això t'ha valgut un nom, alguns premis, fama, homenatges, l'ingrés a l'Acadèmia de Belles Arts, la Creu de Sant Jordi...

—Sí, no ho puc negar. Sobre això t'he de contar que fa un temps els companys de curs me'n feren un, d'homenatge. "Sabeu per què he escrit tants llibres?" —els vaig dir—; "doncs perquè sóc pare de sis fills, i un dia n'hi ha un que està malalt, i un altre dia una altra cosa, total, que m'he passat els dies a casa, i he aprofitat les hores per escriure. He fet com Marañón, que deia que era "el traper del tiempo". Però Saint Simon també aprofitava el temps: escrivia les seves Memòries, mentre la seva muller es feia la "toilette"...

—Més endavant...

—Acabada la carrera, vaig fer ampliació d'estudis, primer a Londres, l'any 1948, i després a París, l'any 1949, amb una beca. A Londres vaig tenir molta relació amb Batista Roca, Trueta i Pi Sunyer...; i vaig fer una colla de lectures al Museu Britànic. I a París també vaig aprofitar per fer molta feina —i, a l'ensem, esbargir-me una mica, ara sí—. I el llibre sobre Puigblanc va ser fet especialment condicionat per la impressió del món dels emigrants...

—Molt bé. Com veus el món actual?

—Malament. S'ha perdut el sentit moral. I s'ha perdut el de la responsabilitat. Ningú no es responsabilitza de res. Sembla un món decadent. Però espero que tot es refarà.

—És un fenomen local?

—No. És un fenomen universal.

—Quin remei hi veus?

—Refer el sentit moral. I això sols es pot aconseguir amb una represa de la vivèncià religiosa —és a dir, del Cristianisme, con-

cretament en el món occidental...—.

—Què pot aportar l'escriptor al món actual?

—La revalorització de l'esperit, contribuint a desvetllar la consciència de la humanitat, car és una enganyifa bastir la vida humana damunt la falòrnia del materialisme: diner, poder, plaer, egoisme, èxit, competitivitat, autosuficiència, i restar mancat de l'esperança en la Providència...

—I per què ets cristià?

—Caram, això —com deia Chesterton— requerria un llibre sencer. Però per contestar ràpidament et respondré amb una sortida una mica faceciosa, recordant que als anys quaranta un músic que es deia Bonet de San Pedro feia cantar una cançó molt pocasolta a uns esquelets que sortien de la tomba ballant i dient en castellà: "Raska-Yú, cuando mueras, qué harás tú?". La cançoneta molta gent la cantava amb una inconsciència absoluta, integral. Però la lletra de la cançó té molta espurna, i es converteix en un motiu de reflexió que exigeix el sentit

Aquí el veiem en un acte celebrat al Centre d'Estudis Catalans de la Sorbo-

Enric Jardí, historiador, assagista i advocat

No es pot bastir la vida humana la falòrnia del materialisme

Primera història d'Esther

IMPROVISACIÓ PER A TITELLES
DE SALVADOR ESPRIU

Projecte de vestuaris, d'Enric JARDÍ, per "Primera història d'Esther" ("Ariel", III, any 1948, n° 16)

—Si és que jo puc donar algun consell als lectors de Catalunya Cristiana, els diria que es rellegissin bé i meditin la darrera Enciclica, que al meu entendre és sensacional, importantíssima. No és europocèntrica, sinó que té en compte la situació mundial en general, a mig camí de l'Est i de l'Oest, del Nord i del Sud —entre el capitalisme despietat i el marxisme materialista i opressor—. En el món cada vegada s'accentua més la crisi de l'espiritualitat, però també la misèria —la autèntica misèria, que ningú no soluciona—. Per això l'Enciclica significa un imperatiu ètic, i això ho hem d'entendre tots, i participar en un bon encaminament del problema.

A més, cal pensar que no n'hi ha prou a remeiar i assegurar la satisfacció de les necessitats bàsiques, car també hi ha el tema de l'ànima —un tema que mai no es pot oblidar, i del qual convé tenir-ne també la màxima cura.

—Ara, per acabar, ens podries contar alguna anècdota; tu, com a escriptor, no has estat mai víctima de la censura?

—És clar, començant per la inconsideració dels responsables de la compaginació dels diaris o revistes, que per adaptar-se a l'espai et retallen els articles, sense demanar-te opinió, potser sacrificant els punts que més interès tenies a dir. Però, referint-me a la censura pròpiament dita, fa quinze o vint anys, redactava un escrit parlant de Proust, i en un moment determinat, per no repetir allò de "A la recherche du temps perdu", escrivia "l'opus proustià"; i el burro del censor em tatxà la paraula "opus"...

—Curiosíssim, realment, gairebé inversemblant. I una darrera pregunta, que espero que no sigui indiscreta. Pertanyes a algun partit polític?

—No. Jo sóc, per temperament, massa insumís, i políticament "jardinista", encara que vaig sentir-me molt honorat que Convergència i l'Esquerra republicana em presentés el 1982 com a candidat a senador per Barcelona a títol d'independent, i que també se'm proposés a les eleccions del 86 (únicament per C.I.U.) i que encara que en una i altra ocasió no em fes gaires il·lusions vaig obtenir un nombre de vots molt afagador que fins i tot va sorprendre alguns polítics "professionals".

Em dol tallar aquest diàleg tan interessant. Però la vida sempre ofereix els seus límits. La irradiació de simpatia i bonhomia d'Enric Jardí és sempre amical i cordial, amb un toc de senzillesa senyorial, que esdevé admirable per la seva cada vegada més alta significació cultural, assolida amb un esforç constant, i amb una gran confiança en ell mateix i en la Providència.

Com pot comprovar-se, hi ha cristians esplèndids. El Cristianisme està plenament implantat, a casa nostra, també entre els millors intel·lectuals.

DÍDAC PARELLADA

Creu que en el món s'accentua cada cop més la crisi de l'espiritualitat.

cura de la humilitat.

—Bé, la imatge dona relleu al mèrit —i a vegades potser el substitueix—. Però en el teu cas, el Mèrit ve de lluny; sempre has estat un pensador, has tre-

ballat, estudiat i escrit... I has deixat idees memorables, educatives. Per això et pregunto —a l'home de seny que ets—: quin consell donaries als nostres lectors?

nana damunt ialisme

de la vida, i una esperança pel després...; sinó, la vida seria una estafada; pressentim en el nostre interior el batec del Creador, i veiem les estrelles del cel a la nit de l'estiu, i pel que s'hi fixa la nostra vida biològica i mental és un misteri, o un miracle... —com vols que no cregui—?

—Creus que és important, la fe? Creus que la religió ajuda a viure?

—Mira, aquestes preguntes, fetes en fred, poden semblar una niciesia, fins i tot una banalitat especulativa. Però quan et sents perdut, impotent, davant un risc que et cau al damunt com un allau, llavors t'adones que sí que és important, i que t'ajuda a viure, permetent mantenir la confiança i l'optimisme malgrat les adversitats. I res no pot suplir la fe i la religió.

—L'escriure ajuda sovint a crear serenitat i superar l'ansietat. Et passa, això, a tu?

—No, jo no tinc ansietat. Si escric és perquè m'agrada, i perquè em permet deixar constància de la història immediata, i fins de l'an-

tiga; i potser pel goig que dona el narrar les coses amb senzillesa.

—Sí, dient-les amb art. Aconsellaries a les persones que cultivin la literatura i l'art?

—Si els ve de gust, sí. A més, l'art és una forma d'espiritualitat, és un esglaó cap a l'elevació de l'esperit i un mitjà de superar el materialisme...

—A més, aferma la salut mental, creant alegria i bon humor... Per cert, tu que ets un home alegre i equilibrat, a què ho atribueixes?

—Em penso que cal atribuir-ho a diversos factors o motius: al meu propi caràcter, a poder fer les coses que m'agraden i que em permeten una autorealització personal, als amics i a la muller, a l'Esperança i a la Fe...

—Tu ets un home important. ¿Creus que ho ets pels llibres?

—Important? Pels llibres? No; és veritat que he escrit molts llibres, però m'adono que la gent em comença a considerar això que tu en dius important, des que vaig començar a sortir a la televisió. De manera que ja veus com cal tenir

CALENDARI

Diumenge, 24 de juliol. XVII del temps ordinari. Santa Cristina, verge i màrtir; santa Niceta, màrtir. Sant Bori i sant Victor, màrtirs. El sol surt a les 4,37 i es pon a les 7,71. Hora solar.

Dilluns, 25 de juliol. Sant Jaume Apòstol. Patró d'Espanya; sant Teodomir, monjo i santa Valentina, verge màrtir. Festa major a Arties, Belianes, Cadaqués, Cerdanyola del Vallès, Creixell de Mar, Les Escaldes, Espolla, Fornells de la Selva, Monistrol de Montserrat, Sant Jaume de Llierca i molts altres pobles.

Dimarts, 26 de juliol. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Mare de Déu. Santa Exuperia, màrtir. **Dimecres, 27 de juliol.** Sant Cugat i sant Pantaleó, màrtirs; sant Bertold, abat, Santes Juliana i Semproniana, màrtirs. Festa major a Mataró.

Dijous, 28 de juliol. Santa Caterina Tomàs, verge. Sant Nazari i sant Cels, màrtirs. **Divendres, 29 de juliol.** Santa Marta, verge; sant Olaf, rei màrtir i sant Adam.

Dissabte, 30 de juliol. Sant Pere Crisòleg, bisbe doctor; Sants Abdón i Senén (Nin i Non), màrtirs.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

24 de juliol. Diumenge XVII de durant l'any. Lectures: Primera, 2R 4,42-44, S 144, segona Ef 4,1-6, tercera Jo 6,1-15.

25 de juliol. Dilluns. Sant Jaume Apòstol. Lectures: Primera, Fets 4,35;5,12-27-33;12,1b-2, o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24, S 66, segona 2C 4,7-15, tercera Mt 20,20-28. (Jr 13,1-11, Dt 32,18-21, Mt 13,31-35).

26 de juliol. Dimarts de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 14,17-22, S 78, segona Mt 13,36-43.

27 de juliol. Dimecres de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera Jr 15,10.16-21, S 58, segona Mt 13,44-45.

28 de juliol. Dijous de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Jr 18,1-6, S 145, segona Mt 13,47-53.

29 de juliol. Divendres. Santa Marta. Lectures: Primera, 1Jo 3,14-18, S 33, segona Jo 11,19-27, o bé Lc 10,38-42. (Jr 26,1-9, S 68, Mt 13,54-58).

30 de juliol. Dissabte de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 26,11-16.24, S 68, segona Mt 14,1-12.

Litúrgia de les Hores

Setmana I

Diumenge, 24. Propi del Temps.

Dilluns, 25. Sant Jaume, apòstol. Solemnitat.

Dimarts, 26. Sant Joaquim i Santa Anna, pares de la Verge Maria. Memòria obligatòria.

Dimecres, 27. Barcelona. Sant Cugat. Memòria obligatòria.

Dijous, 28. De Fèria.

Divendres, 29. Santa Marta. Memòria obligatòria.

Dissabte, 30. De Fèria. I Vespres de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Les gallines de l'ermità

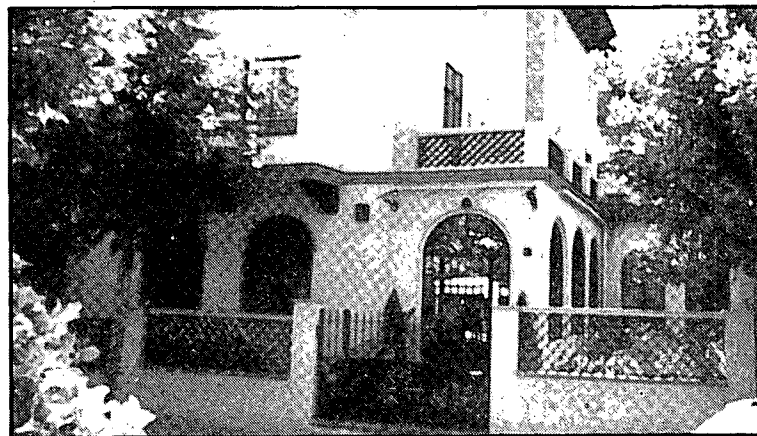
Sovint crec que ens faria falta, en lloc de llegir llibres d'espiritualitat teules amunt, de llegir-ne algun de terrenal, com és ara **D. Quijote de la Mancha**. Quan el Cavaller de la trista figura i l'escuder estan per arribar al magre habitatge d'un ermità, Sancho, sempre tafaner, pregunta si l'ermità té gallines: "Sí, diu el Quixot, perquè els d'avui no sabrien passar sense, no resisteixen les estretores dels d'ahir els quals s'alimentaven de baies boscanes; ara bé, prossegueix el Quixot, no creguis que, perquè exalto els passats, vulgui rebaixar els actuals; uns i altres, els considero igualment bons". Avui, segle del diàleg, som intransigents amb els qui no entren en les nostres caselles mentals.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

USAE, institució privada, fundada pel pare Bernardí Rotllan

L'Administració pública no ha resolt la cobertura de residències per a avis

Residència "Betània" recentment inaugurada en el carrer Alta Gironella, 44, de Barcelona.

L'Administració pública no ha pas solucionat la cobertura de residències per a vellets que el país necessita, ni de bon troç. I és més de dordre que per evitar possibles abusos —que no neguem— en l'especulació de l'acció privada, s'ha dictat una normativa tan exigent, amb inspeccions tan severes i continuades, que aquesta política social ha originat un malestar: inhibició en la creativitat, augment de quota dels pensionistes i àdhuc el tancament de cases per a avis, atès que ningú no vol apitar i assumir tantes exigències que en últim terme els primers de passar-les per alt són les pròpies institucions públiques.

De tot això, en té una llarga experiència el pare Bernardí Rotllan, un franciscà lliurat enterament a la creació i direcció de residències per a ancians. Ell ha estat el fundador de USAE (Unión de Servidores de Ancianos y Enfermos), que dirigeix les residències, anomenades "Betània".

USAE acaba d'inaugurar una nova casa a la barriada de les Tres Torres, de Barcelona. Des del primer moment —diu el pare Rotllan— vaig veure que un antic immoble oferia grans possibilitats per convertir-lo en resi-

dència per a avis: torre aïllada d'altres pisos, molta llum pels quatre vents, ampli jardí i pati, etc. L'USAE ha transformat aquell casal —una antiga clínica— i l'ha arranjat per encabir-hi còmodament vint-i-quatre llits. La casa fa goig; gaudeix de tots els avantatges moderns: ascensor, calefacció, refrigeració, extintors, etc. La "filosofia" del pare Rotllan és que s'han de trobar sempre, sigui com sigui, els mitjans econòmics per cobrir les despeses de cada internat, fugint de propagandes angoixoses per obtenir almoines i subvencions públiques i privades. No rebutgem la subvenció, al contrari, la demanem i la necessitem, però mai una residència no ha de comptar únicament amb les almoines i subvencions, perquè acabarà per aruinar la seva administració i a la llarga haurà de tancar por-

tes.

La millor aportació que pot oferir l'Administració pública a la iniciativa privada és la confiança que es mereix aquesta quan en la direcció hi ha responsabilitat. "No ens molesteu amb inspeccions continuades i impositions de nimieses que no duen enlloc, ni ens feu perdre el temps i diners en gestions burocràtiques a l'hora d'atorgar-nos un permís o una subvenció; deixeu-nos en pau, deixeu-nos fer; aquest és el millor ajut que ens podeu fer". Així contestava el pare Rotllan a un Delegat d'una Direcció General que s'oferia a potenciar l'obra magnífica de l'humil franciscà.

Felicitem el pare Bernardí i el seu equip, perquè la seva tasca, a més d'humanitària i testimonial, suposa molts maldecaps, molt d'esforç i gran responsabilitat.

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

Darreres reflexions sobre la figura del sacerdot

JOAN GUÍTERAS i VILANOVA

Poso fi a la sèrie d'articles dedicats a la persona del sacerdot. Un tema cabdal per a la comunitat cristiana i que mereix l'atenció de tots els qui la formem. Pares, sacerdots, educadors, catequistes... tots, en els nostres dies, som cridats a fer possible que la crida de Déu pugui ressonar en el cor dels joves cristians. Les paraules evangèliques —"Segueix-me"— han d'obtenir actualitat per a les noves generacions, cridades a prosseguir l'obra de la predicació del missatge joïós per tal que el món tingui "sal i llum".

Les condicions de vida del sacerdot

En la pastoral "Preveres per a servir", el bisbe d'Angers considera les condicions de vida del prevere i afirma: "No els demaneu més d'allò que poden donar. Vetlleu perquè tinguin temps de respirar, de relaxar-se, de trobar el silenci que porta a Déu. Vetlleu perquè visquin humanament".

Aquestes afirmacions criden l'atenció. És veritat, les condicions de vida són força complicades avui. El sacerdot ha d'atendre una quantitat d'assumptes molt considerable. Fàcilment queda desbordat. El cert és que hi ha els braços que hi ha. Més aviat pocs. I que al sacerdot se li pot arribar a demanar moltíssim. Conec sacerdots de vida enterament dedicada a la seva parròquia que, amb prou feines tenen temps per un lleure petit. Tothom exigeix, de vegades, com una mena d'estar permanentment al peu del canó. És clar que el sacerdot s'ha d'ocupar integralment de la seva missió. Però necessita tenir cura de la seva vida espiritual i també de la seva existència humana. El prevere, pel desenvolupament de la missió, necessita oxigenar el seu esperit i el seu cos. El prevere ha de ser l'home de l'equilibri, de l'acollida, de la pau, del goig, del repte serà... Per tant, ha de poder respirar i relaxar-se.

Els mateixos sacerdots, urgits per l'allau de tantes activitats, sovint tenen la sensació que la lectura o el repòs

són com una pèrdua de temps. I això no és pas cert. Més aviat els haurien de veure com una necessitat que millora la seva persona i, per tant, la seva tasca.

El prevere ha de viure lliurat a la seva tasca, però, en les actuals circumstàncies, l'ajut dels laics, religiosos i religioses haurà d'afavorir una redistribució de feines eclesials que permetin una vida més serena, més humana, menys propícia a l'infart.

Discreció i comprensió

Monsenyor Jean Orchamp apel·la a la discreció i a la comprensió vers al sacerdot. Quant a la primera, demana: "no acapareu un sacerdot per vosaltres sols. És fet per a tothom. Ajudeu-lo a viure aquesta universalitat a què l'invita el seu celibat, però no vacil·leu tanmateix a anar-lo a trobar, a interrogar-lo, a demanar-li consell. Entre les seves missions, el sacerdot té la d'ésser conseller espiritual".

Reflexió equilibrada. Es tracta d'ajudar el sacerdot a acomplir la seva tasca fonamental, a deixar que pugui restar obert... I a apropiat-se-li en allò que li és més genuí i pel qual va ser ordenat. Evidentment, com ja hi hem insistit, el sacerdot és l'home del culte, però també el del mesatge espiritual. Moltes circumstàncies sembla que hagin difuminat aquest aspecte, però hauria de ser novament redimensionat.

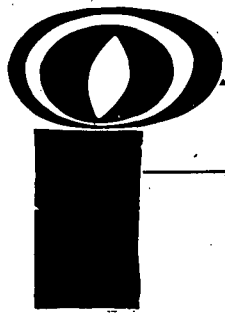
La petició de comprensió és referida a la fragilitat del sacerdot. No, el bisbe d'Angers considera que no es tracta d'excusar perquè sí, encara que penso que excusar gratuïtament també és una bona cosa. Demana que "abans de condemnar quan es presenta un problema greu, mireu de comprendre i sobretot ajudar. La pregària serà a vegades la vostra única manera de servir. Llavors pregueu! Però que tota fractura en la vida del sacerdot sigui per als altres cristians una crida a interrogar-se: ¿hem fet tot allò que podíem per treballar amb ell i perquè fos feliç en la seva vida de prevere?"

Els canvis socials

A aquesta realitat, ens hi referim ja en el primer apartat. El fet és que en els darrers vint anys han canviat moltes coses. Això ha repercutit en la vida sacerdotal. Hi ha hagut una gran renovació en molts aspectes eclesials. Però, el positiu i el negatiu d'aquests anys han fet que el prevere hagi conegut una variació important en la seva tasca. Això ha produït el corresponent xoc a una persona que havia rebut una formació molt determinada. Per exemple, els sacerdots, han de compartir tasques amb els laics que eren tingudes per reservades a ells. Cosa que els demana una certa desposseïció.

Transcriu: "Quan el nombre de preveres ha disminuït i s'accentua la fatiga dels qui són en activitat, certs canvis són exigents i sovint difícils de viure, àdhuc si condicionen el futur de l'Església. Per això us invito, a vosaltres que compteu amb els vostres sacerdots, a ajudar-los amb la vostra pregària, però també amb el vostre afecte. Només la caritat, és a dir l'amor que ve de Déu i ens penetra per l'acció de l'Esperit, fecundarà aquests temps nous que hem d'acollir clarament".

Valia la pena fer una colla de consideracions sobre el prevere. Que el Senyor vulgui suscitar vocacions sacerdotals!

Fidels a la tradició vivent

"TOTS EN MENJARAN, I ENCARA EN SOBRARÀ"

Quan les coses es distribueixen segons la voluntat de Déu, n'hi ha per a tothom i encara en sobra. Els pans d'ordi presentats a Eliseu fan pensar en els pans d'ordi presentats a Jesús en el desert. En els dos casos, hi ha una desproporció entre allò que es presenta i la multitud que en rep el benefici. Amb aquests signes s'anuncia Jesucrist; Ell, humilitat en la creu, salva la humanitat per la seva condició de Fill de Déu; i s'anuncia també l'Eucaristia, memorial i presència de l'esdeveniment salvífic.

Lectura del segon llibre dels Reis (4:42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: "Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin". El servidor li contestà: "¿Com puc donar això a un centenar d'homens?" Però Eliseu insistí: "Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà". Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

"TAN BON PUNT OBRIU LA MÀ, SENYOR, ENS SACIEU"

"Obrir la mà" significa donar. El salm canta els dons de Déu, començant pels dons de la creació mateixa. Vivim, en efecte, sota la misericòrdia divina, l'única capaç de "saciar".

Salm 144:10-11,15-16,17-18 (R.: cf.16)

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència.

R. Tan bon punt obriu la mà, Senyor,
ens sacieu de bon grat.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat,
i al seu temps vós els doneu l'aliment.
Tan bon punt obriu la mà,
sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

"UN SOL COS, UN SOL SENYOR, UNA SOLA FE, UN SOL BAPTISME"

La primera conseqüència que treu sant Pau de la contemplació del disseny de Déu és la unitat dels cristians. L'exhortació de l'Apòstol, sempre impressionant per als qui tenim consciència de les divisions que afecten els batejats, adquireixen en els nostres dies un nou accent, arran dels problemes suscitats pel fet cismàtic d'Ecône. Recollim especialment aquesta frase: "no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (4:1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

• El programa de Joan Pau II per als catòlics

La carta apostòlica del papa Joan Pau II "Ecclesia Dei" sobre el cas Lefèbvre, com tants altres documents importants, pot ser llegida des d'angles i interessos ben diversos. És, tanmateix, el risc de les coses escrites, alhora que la seva potencial riquesa.

He pensat que hi havia una cosa que era ben clara, malgrat tot: el programa que el Papa proposa als catòlics en aquesta avinentesa, com a reacció als fets lamentables:

"5. Davant de la situació creada, sento el deure de fer conscients els catòlics d'alguns aspectes que aquesta trista circumstància posa en particular evidència: a) L'èxit que hagi pogut obtenir el moviment promogut per monsenyor Lefèbvre, pot i ha de ser motiu, per a tots els fidels catòlics, d'una sincera reflexió sobre la pròpia fidelitat a la Tradició de l'Església, autènticament interpretada pel Magisteri eclesiàstic, ordinari i extraordinari, especialment en els Concilis ecumènics des de Nicea al Vaticà II. D'aquesta reflexió, tots han de treure'n un renovat i eficaç convenciment de la necessitat de millorar encara aquesta fidelitat, refusant interpretacions errònies i aplicacions arbitràries i abusives, en matèria doctrinal, litúrgia i disciplinar."

"Toca sobretot als Bisbes, per la seva pròpia missió pastoral, el deure greu d'exercitar una vigilància clarivident plena de caritat i de fortalesa, a fi que aquesta fidelitat sigui mantinguda a tot arreu.

"Més encara, és necessari que tots els Pastors i els altres fidels prenguin nova consciència, no sols de la legitimitat sinó també de la riquesa que representa per a l'Església la diversitat de carismes, tradicions d'espiritualitat i d'apostolat, que constitueixen la bellesa de la unitat en la varietat: d'aquella «sintonia» que, sota l'impuls de l'Esperit Sant, l'Església terrena eleva vers el cel."

• Penitència, primer de tot

Fins aquí el primer punt del programa del Papa per als catòlics, en la situació present, tot ell pensat com una invitació a la reflexió més que no pas a les grans declaracions. La temptació, en efecte, és més aviat aquesta segona, i de fet no en falten pas, una mica a tot arreu. Hom pensa, llegint aquesta recomanació, a la narració bíblica del final de la rebel·lió d'Absaló, quan semblava que calia cantar victòria, però, diu l'Escriptura, "la victòria es va canviar, aquell dia, en dol per a tot el poble, quan sentien dir que el rei estava desconsolat pel seu fill. Aquell dia l'exèrcit va entrar furtivament a la ciutat, com un exèrcit avergonyit que

s'amaga perquè ha fugit a la batalla" (2 Samuel, 19,3-4). O bé a aquella narració sorprenent del llibre dels Jutges, quan descriu la "victòria" de les tribus contra una d'elles, la de Benjamí (vegeu Jutges, 19-21), i explica: "El poble va anar a Bet-El i es van estar allà fins al vespre, a la presència de Déu. Cridant i fent grans lamentacions, deien: «¿Per què, Déu d'Israel, ha hagut de passar això a Israel, que avui manqui una de les seves tribus?»" (Jutges, 21, 2-3).

Dit amb altres termes, la primera reacció que ens cal tenir és la penitencial. Certes manifestacions una mica satisfetes perquè "ara les coses són clares" no semblen pas massa adients, en aquest context.

• Una presa de consciència, en la sinceritat i la veritat

I, sobretot, és important començar a examinar-nos sobre la fidelitat a la Tradició vivent de l'Església. És ben clar que el llenguatge d'Ecône, teòricament "tradicional", és el mateix llenguatge de tots els que s'han rebel·lat contra la tradició viva de l'Església. Frases senceres de monsenyor Lefèbvre podrien ser trobades en els escrits de Luter! Això ens fa ser molt atents, perquè en el fons de tot trobem la manca d'una actitud, on rau tot el problema: la capacitat de ser dòcils. Amb un esperit que s'autoafirma de tal manera que ja no volen esforços i arguments, no es pot viure en la comunió eclesial.

Aquesta consideració es vàlida en qualsevol situació, i em sembla que és això el que el Papa vol indicar-nos. La Tradició no és quelcom que cadascú s'autoserveix segons li agrada, o un vestit que cadascú es fa a mida. I val a dir que aquesta actitud no és pas exclusiva de monsenyor Lefèbvre, encara que no en tots els casos es manifesti fins a aquestes últimes conseqüències. ¿Per què oblidar-nos de les crítiques que rep el Papa en el seu Magisteri, i de la sistemàtica repulsa de les seves actuacions? Quants periòdics, que aquests dies "fan plat" de monsenyor Lefèbvre, són habitualment contraris a les intervencions del Papa! I quantes vegades sentim dir que "l'esperit del Concili" avala coses que de cap manera poden demostrar-se amb els textos conciliaris a les mans...

Presa de consciència, doncs. Sant Pau diria: "siguem com pans àzims, en la sinceritat i en la veritat" (1 Cor, 5,5). Si el cas Lefèbvre ens ajudés a tots a reflexionar sobre les nostres actituds de fons en relació amb la Tradició viva de l'Església, sobre la nostra fidelitat "refusant interpretacions errònies i aplicacions arbitràries i abusives, en matèria doctrinal, litúrgica i disciplinar", aleshores ens adonaríem una vegada més de com Déu ho condueix tot, finalment, vers el bé.

"JESÚS REPARTÍ ELS PANS ENTRE TOTA LA GENT. EN REPARTIA TANT COM EN VOLIEN"

Amb aquest "signe dels pans" comença a l'evangelí de sant Joan el gran discurs anomenat del "pa de vida". La lectura de l'evangelí de Marc s'interromp per donar pas, durant cinc diumenges, al text de Joan. Tota l'acció de Jesús, descrita per l'evangelista, destaca la visió profunda de Jesús sobre els esdeveniments: Ell sap el sentit del que fa, no és un autòmata, ni un improvisador. L'evangelista es complau destacant com el mateix Jesús és el que reparteix el pa, assenyalant d'aquesta manera el fet del sopar i la institució de l'Eucaristia. L'abundància del menjar anuncia la grandesa i generositat del do de Déu.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (6:1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberiades. El seguia molta gent,

perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: "¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots?" Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús ja sabia què volia fer. Felip li respongué: "Necessitaríem molts diners per poder donar només uns tros de pa a cadascun". Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: "Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, ¿què és això per a tanta gent?" Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: "Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé". Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quant la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: "Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món". Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retira tot sol a la muntanya.

Glorificar Déu

Que us enalteixin les vostres criatures, que us beneixin els fidels; que proclamïn la glòria del vostre regne i parlin de la vostra potència (vv. 10-11). Vet aquí el "Glòria a Déu" del nostre salm responsorial. El salmista ens convida a proclamar la glòria del regne de Déu. Totes les criatures han de glorificar el Senyor i han de parlar del seu poder. El "Glòria a Déu" del salmista no s'enlaira cap a les alteses del cel, sinó que vola arran de terra. Tota la creació material ha de ser un himne de lloança al seu Creador. I a aquesta veu de glorificació, els fidels ens hi ajuntem beneïnt —donant gràcies— el qui no sols és el Creador de tot, sinó que és el Redemptor de la humanitat. Els qui celebrem l'eucaristia glorifiquem Déu des de la llum i la pau de la fe. Proclamem la glòria del seu Regne, que és molt més que un simple regne material, per universal que sigui, sinó que és el Regne de l'Esperit, de la gran dignitat humana, el Regne de la justícia, de l'amor i de la pau de Déu, on els ciutadans són tots fills de l'Altíssim. És el que estem fent ara. La lectura de la paraula de Déu ens ha projectat la llum de la fe sobre l'àrea de la nostra experiència humana. I en la nostra història hi hem vist una profunditat del tot nova. Déu és amb nosaltres i fa camí al costat nostre. No som viants de les sendes de l'atzar. Hi ha una providència que conserva i governa totes les coses, encaminant-les cap al bé de la humanitat. Per això clamem: **Són camins de bondat els del Senyor, les seves obres són obres d'amor. El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, dels qui l'invoquen amb sinceritat** (vv. 17-18). Ara ho reconeixem, ho celebrem i li'n donem gràcies.

Eucaristia i comunitat

(Salm 144 -H. 145-:
10-11. 15-16. 17-18 R.: cf. 16)

JOSEP M. ARAGONÈS

De la glorificació a l'esperança

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, i al seu temps vós els doneu l'aliment. Tan bon punt obriu la mà, sacieu de bon grat tots els vivents (vv. 15-16). Comencem fent una lectura eucarística d'aquests versets. La comunitat reunida per celebrar l'eucaristia té els ulls posats en el Senyor. Tots mirem esperançats aquell que és el nostre manteniment, segurs que al seu temps el Senyor ens donarà l'aliment que necessitem. L'aliment de la seva paraula, l'aliment del seu cos i de la seva sang, i l'aliment de la comunió amb ell i amb els germans. I és en la celebració eucarística que el Senyor obre la mà i sacia de bon grat tots els qui vivim amb la vida que ell ens ha comunicat. De la missa de cada diumenge n'hauríem de sortir enfortits en l'esperança, fins al punt que arribéssim a ser missatgers d'esperança davant dels nostres. És un dels fruits de la missa dominical que potser no valorem degudament, o que potser encara no hem descobert mai: l'eucaristia ens fa missioners de l'esperança. Enviats al món per a anunciar-hi la Bona Nova del Regne, a

parlar-hi de la potència del Déu que allibera tots els homes de la injustícia i de la misèria, que el pecat inoculara en les seves vides. Aquí tenim una pedra de toc que ens ajudarà a avaluar el grau de sinceritat de la nostra lloança divina. Si en cantar el "Glòria a Déu" no som capaços d'obrir la mà a la necessitat dels germans, de sembrar esperança en el cor dels qui tenen els ulls posats en la nostra pietat, podem posar en quarantena la nostra lloança, la nostra religiositat i fins i tot la "nostra" missa. Hauríem de llegir i rellegir constantment Mt 5:23-24, i veuríem amb una llum nova el sentit dels vv. 17-18 del nostre salm.

Imitar Déu

El salm 144 és una lloança a Jahvè, ric en perfeccions. Perfeccions que nosaltres descobrim quan Déu es revela —se'n manifesta— entrant en relació amb nosaltres. Per això el salmista pot exclamar: **Són camins de bondat els del Senyor, les seves obres són obres d'amor. El Senyor és a prop dels qui l'invoquen amb sinceritat** (vv. 17-18). La nostra lloança, però, si bé té valor d'acció de grà-

cies, de reconeixement del que Déu fa a favor nostre, de ben poc serviria si al mateix temps no ens ungués a ser imitadors d'aquestes qualitats divines. I aquí és allà on ens surt al pas l'exigència de la fe. Descobrim que Déu és el nostre Salvador, i tot seguit ens hem de sentir compromesos a col·laborar en l'obra salvadora de Déu. Per això hauríem de saber fer una lectura eclesial de la segona estrofa del nostre salm responsorial. Tothom té els ulls en nosaltres, els qui cada diumenge celebrem la salvació de Déu. Tothom vol veure què fem i què som capaços de fer. Som motiu d'esperança? Som capaços de donar aliment als qui el necessiten? Aliment de l'esperit i també aliment del cos. ¿Obrim la mà als necessitats, o bé la mantenim ben closa, com a expressió del tancament de les nostres entranyes de misericòrdia? La lectura del llibre dels Reis ens ha donat una lliçó de saber compartir el que tenim amb els altres. Hi hauríem de prestar atenció. Oferir dons a Déu —en el cas de l'home de Baal-Salisà, les primícies— és cosa bona. Però Déu s'identifica amb els que passen fam. Així descobrim la dimensió de la comunitat. No hi ha comunitat si no hi ha comunió. I la comunió resta impossible —o es converteix en una ganyota cruel— quan mantenim ben closa la mà i el cor. Si els camins del Senyor, ho són de bondat, i les seves obres, d'amor, així també ho han de ser els nostres i la nostra actuació. Participar cada diumenge de la celebració de l'eucaristia ens compromet, perquè compromet també a Déu. Els nostres germans necessitats no poden veure Déu si en mirar-nos a nosaltres topem amb el mur impenetrable del nostre egoisme. I és que hi ha una relació molt estreta entre eucaristia i comunitat, que no pot ser trencada sense caure en la impietat.

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

13. Santiago Ramón i Cajal

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

Si de P.P. Broca dèiem que va obrir una nova època de l'estudi del cervell amb la seva localització d'una funció cerebral demostrada experimentalment, amb més raó ho podem afirmar de Ramón y Cajal amb les seves descobertes sobre la fisiologia de les cèl·lules que integren la massa encefàlica i tot el sistema nerviós, les neurones. Cal donar-li el lloc que es mereix en aquesta història:

Un investigador nat

Santiago Ramón y Cajal (1853-1934) va néixer al llogaret de Navarra anomenat Petilla de Aragón, però ell sempre es considerà aragonès perquè des dels dos anys visqué a Ayerbe (Osca) on feia de metge el seu pare. Tenia una certa afeció per la pintura, cosa que disgustava el seu progenitor, que el volia més estudiós, però és cert que al mateix temps demostrà des de petit afany de saber coses, manifestant així inclinació per la recerca científica. Estudià medicina a Saragossa. La seva inclinació a investigar el feia assistir amb preferència a les classes pràctiques, deixant, si calia, les teòriques. Es conta d'ell que, havent faltat per aquesta causa a les explicacions de la classe d'obstetrícia durant uns quants dies, el professor Dr. Ferrer el va escriure per mal estudiant i

quan ell va explicar quina havia estat la motivació de la no assistència, el professor, no fiant-se'n, el va fer sortir a la pissarra a explicar què sabia de les membranes embrionàries; l'estudiant ho va fer de bona gana amb una dissertació de mitja hora bo i fent dibuixos il·lustratius a la pissarra que va deixar cobabats el Dr. Ferrer i companys. Aleshores el professor li va dir que el dispensava de la classe sempre que ho fes per anar a pràctiques i li donà la màxima qualificació a final de curs.

Obtinguda la llicenciatura el 1873, als 21 anys, començà l'exercici de la medicina en circumstàncies difícils: per complir amb el servei militar obligatori hagué d'anar a Cuba i allí es veié destinat a l'hospital de Vista Hermosa per atendre els dos centenars de malalts de paludisme i disenteria que hi havia. Al cap d'un any era ell el malalt i es veié obligat a tornar a la península més mort que viu, amb el microbi de la malària al cos. Li costà de refer-se perquè també contragué la tuberculosi, però finalment, el 1877, aconseguí el doctorat i obtenia una plaça de professor d'anatomia a Saragossa. I tot seguit començà les seves investigacions. El 1883 obtenia la càtedra de València i el 1887 la de Barcelona. És aquí on farà les troballes més sensacionals en el laboratori que hi

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

fundà.

El 1889 es feia conèixer dels estudiosos europeus quan va assistir a les sessions del congrés de la societat d'anatomia de Berlín. El 1892 passava a la càtedra d'Histologia de Madrid, on encara continuà investigant i hi visqué fins a la mort el 1934. Va rebre el Nobel de medicina el 1906, primer espanyol guardonat amb aquest premi.

La independència de les neurones

Quan Ramón y Cajal començà les seves recerques el sistema nerviós és encara poc conegut. És opinió corrent que les cèl·lules nervioses s'intercomunicuen els citoplasmes, és a dir que estan enllaçades per les seves prolongacions. No se sap encara si els nervis són formats únicament per neurones. Aquella antiga doctrina dels "esperits animals" s'ha convertit en la del flux d'electricitat pel nervi com si fos un conductor elèctric. El nostre metge no ho veu clar i vol escatir amb el microscopi què hi ha de veritat o error en totes aquestes suposicions. La cosa

no és fàcil; molts ho han intentat i no se n'han sortit: les cèl·lules nervioses són molt esquerpes; no hi ha manera de col·locar-les sota l'objectiu del microscopi de manera que es puguin veure en la seva individualitat. Però l'anatomista italià Camillo Golgi (1844-1926) el 1875 havia trobat un nou sistema per a tnyir les cèl·lules: en comptes dels tints orgànics ideats per Flemming, Koch i Ehrlich, feia servir unes sals de plata que individualitzaven molt millor els orgànuls cel·lulars. Ramón y Cajal se n'assabentà i, perfeccionant el mètode, l'aplica a l'estudi de les neurones. La cosa té èxit: en comptes d'aquell garbuix que apareixia amb els altres mètodes, pot veure unes poques cèl·lules perfectament individualitzades.

I quines conclusions treu de les seves acurades observacions? La més important i nova és que no hi ha comunicació entre neurones distintes; totes són independents! Per consegüent, l'impuls nerviós es transmet per contacte, no per comunicació de citoplasmes. Hi ha contigüitat, no continuïtat. I els nervis són formats només per cèl·lules nervioses. Amb això arriba molt més enllà que Golgi, el qual de moment no comparteix aquestes idees i creu més probable la doctrina en voga. Però Ramón y Cajal exposa en fas-

cicles que van apareixent entre 1899 i 1904 els resultats de les seves observacions, fascicles que constituïran l'obra "Textura del sistema nerviós del home y los vertebrados" i tothom ha d'acabar acceptant la tesi del nostre home. Una traducció francesa ampliada del seu llibre surt de la impremta el 1911 i servirà de text de neurologia per a la majoria de les universitats europees. Mai no havia passat una cosa semblant amb cap autor espanyol.

Tanmateix la nova teoria no era fàcil d'entendre: si la comunicació entre neurona i neurona és només per contacte, mantenint-se la independència; i els nervis són només neurones, com es transmet el missatge motor o la sensació? No hi ha una continuïtat per al pas de l'impuls elèctric! La resposta és: l'energia elèctrica es converteix en química en cada punt de contigüitat, fent canviar la permeabilitat de les membranes que estan en contacte d'una i altra neurona, provocant una sortida de ions de potassi i una entrada de ions de sodi que origina un canvi de polaritat elèctrica en la neurona següent, i així successivament. Així, doncs, la transmissió no és tan ràpida com el corrent elèctric, però sobrepassa sempre els 50 cm/s. Avui la teoria de Ramón y Cajal està totalment comprovada.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"Quan s'és vell es pot **CRÉIXER** mitjançant exercicis que ajudin a mantenir el cor jove. Però també es pot **CRÉIXER** quan ja només es pot col·laborar amb el sofriment i la pregària".

(DR. RAMON MASNOU,
Bisbe emèrit de Vic)

Jornades generals a El Escorial

Amb una nodrida representació de 29 diòcesis, s'ha celebrat a El Escorial, les VI Jornades Generals de "Vida Ascendente" (Vida Creixent a casa nostra). La segona ponència "Resposta de l'Església a la situació del món actual", fou a cura del P. Lluís A. Sobrero, consiliari diocesà de Vida Creixent de la diòcesi barcelonina.

Una de les Eucaristies celebrades, va ser presidida pel Nunci del Sant Pare, Mario Tagliaferri, que a l'homilia precisà el molt que l'Església espera d'aquest moviment que arrela tan fort a moltes diòcesis espanyoles.

També assistí a les Jornades i hi va pronunciar una interessant conferència, el Bisbe d'Àvila, monsenyor Felipe Fernández, President de la Conferència Episcopal d'Apostolat Seglar.

Les Jornades de El Escorial viscudes, en un clima de profunda espiritualitat i amistat, han provat ben clarament que "Vida Creixent" té molt a dir i a fer perquè la gent gran se senti encoratjada

a a treballar pel bé comú i a portar la pau de Crist a tots els ambients on pugui arribar la ferma vocació apostòlica dels seus militants.

Pelegrinatge al Pilar

L'endemà mateix de la cloenda de les Jornades, els assistents i mil persones més de nombroses diòcesis es traslladaren a Saragossa per assistir a una solemne Eucaristia a la basílica del Pilar, presidida per l'Arquebisbe de la diòcesi i concelebrada per nombrosos consiliaris del moviment.

Acabada l'Eucaristia, tots els assistents cantaren la Salve als peus de la Verge. Fou una cerimònia viscuda intensament per tots els pelegrins que després es reunien a la Fira de Mostres per celebrar l'apat de germanor, que va acabar amb l'actuació dels grups folklòrics de les diverses comunitats representades.

El Sant Pare va enviar el següent telegrama:

STATO DELLA CITTÀ DEL VATICANO		TELEGRAMMA	
Recebo a 16/07/88	De C	Indicazioni e emittenti	
SCV DE CITTAVATICANO 11443 04 16 1130			
CON MOTIVO PEREGRINACION TERCERA EDAD A BASILICA NUESTRA SENORA DEL PILAR DE ZARAGOZA, ORGANIZADA POR MOVIMIENTO VIDA ASCENDENTE OCASION ANO MARIANO, SANTO PADRE ALIENTA PARTICIPANTES A DAR GRACIAS AL SEÑOR POR ABUNDANTES DONES RECIBIDOS Y A SEGUIR VIVIENDO ILUSIONADOS EXIGENCIAS MENSAJE CRISTIANO HASTA LLEGAR GOZOSAMENTE CUMBRE PROPIA EXISTENCIA Y AL MISTERIO RESURRECCION, RECURRIENDO A CONSTANTE INTERCESION VIRGEN MARIA PARA DAR SIEMPRE TESTIMONIO ESPERANZA CRISTIANA EN MEDIO SOCIEDAD, CON ESTOS VIVOS DESEOS SU SANTIDAD IMPARTELES IMPORADA BENEDICION APOSTOLICA, EXTENSIVA A TODAS LAS PERSONAS ANCIANAS UNIDAS ESPIRITUALMENTE A ESA CELEBRACION MARIANA.			
CARDENAL CASAROLI			

La recerca de la felicitat

No cal gaire esforç per a adonar-nos que estem vivint una època de ràpides mutacions i canvis en aspectes essencials de la vida que, no fa pas molt, eren considerats gairebé immutables. Hom té la sensació que en els nostres dies ningú no se sent prou satisfet i segur amb el que posseeix, el que pensa ni d'allò a què aspira. Segons sembla, hi ha un afany insatisfet de recerca de nous signes que afecten a àmbits ben diversos.

Gosariem dir, però, que tots ells coincideixen en un mateix objectiu: trobar la felicitat. Un desig que evidentment no és pas una novetat sinó que ho ha estat des de sempre, però que avui dia és manifesta de forma més general i destacada a través dels mitjans de comunicació i els reclams publicitaris que ens assetgen a totes hores i en tots els racons de la nostra geografia, sense que cap d'ells coincideixi a oferir-nos un concepte de felicitat estable i universal.

Tot això ens afecta, i seria insensat no tenir-ho en compte a l'hora de sintonitzar la nostra vida espiritual amb els signes fluctuants dels temps. En l'examen i valoració dels problemes que planteja el desenvolupament dels homes i dels pobles, —una de les majors preocupacions del món d'avui—, la carta encíclica sobre "La preocupació social" ens diu que l'Església —nosaltres— hem de sentir-nos moguts a "infondre'ls la nostra missió religiosa"

(n.º 41), no pas moguts per una "ideologia" sinó per "l'atenta reflexió sobre les realitats complexes de la vida de l'home en la societat", interpretant-les segons "allò que l'Evangeli ensenya sobre l'home i la seva vocació terrenal" bo i recordant alhora "aquell principi peculiar de la doctrina cristiana: els béns d'aquest món estan originàriament destinats a tothom" (n.º 42).

Solidaritat

Una vegada més, doncs, som cridats a sentir-nos solidaris amb tot i amb tothom, a no fer-nos el sord davant de qualsevol crida que se'ns faci en aquest sentit i, al contrari, fer tot l'esforç possible —per mínim que pogués semblar-nos— per mirar d'aportar-hi la nostra col·laboració.

Una tasca a la qual no podem renunciar, ja que en fer-ho "mancaiem a la voluntat de Déu Creador" (n.º 30). I ens privariem —afegim nosaltres— d'un bon guiatge en el camí vers la recerca de la felicitat que ultrapassa les limitacions dels temps i de l'espai.

Referències citades en el text:

N.º 41: "L'Església no té solucions tècniques ni proposa sistemes o programes econòmics i polítics ni manifesta preferències, però "experta en humanitat" se sent moguda a estendre necessària-

ment la seva missió religiosa en els diversos camps en que els homes i les dones desenvolupen llurs activitats a la recerca de la felicitat, sempre relativa, que és possible en aquest món, d'acord amb llur dignitat de persones... En fer-ho compleix la seva missió evangelitzadora..."

N.º 42: "La doctrina social de l'Església no és... una ideologia, sinó una formulació acurada del resultat d'una atenta reflexió sobre les realitats complexes de la vida de l'home en la societat... a la llum de la fe i de la tradició eclesial. El seu objecte principal és interpretar aquestes realitats i examinar la seva conformitat o diferència amb allò que l'Evangeli ensenya sobre l'home i la seva vocació terrenal i alhora transcendent, per tal d'orientar en conseqüència la conducta cristiana. Per tant, no pertany a l'àmbit de la ideologia, sinó de la teologia i especialment al de la teologia moral. Cal recordar, un cop més, aquell principi peculiar de la doctrina cristiana: els béns d'aquest món estan originàriament destinats a tothom".

N.º 30: "Qui volgués renunciar a la tasca difícil però exaltant, d'eleva la sort de tot l'home i de tots els homes, sota el pretext del pes de la lluita i de l'esforç... mancaria a la voluntat de Déu". Meditar això ens ajudarà a comprometre'ns més resolutament en el deure avui urgent per a tots, de cooperar en el ple desenvolupament dels altres".

Ser gran, en els anys i en la joia...

En augmentar el nombre de persones d'edat avançada, sorgeixen milers d'oferiments per satisfer llurs necessitats reals, potencials i inimaginables... La societat de consum diu que ja no som útils per produir... però ens afalaga constantment perquè ens veu uns consumidors més o menys potencials, i massa sovint se'ns considera com a uns éssers materialitzats més que com a persones amb valors que superen tot l'estrictament material...

El moviment d'apostolat laical La Vie Montante es posà en marxa, l'any 1952, a França, per tal d'oferir a les persones grans la possibilitat de millorar-se en tots els seus valors i d'ascendir, tot esguardant amb confiança i joia l'esdevenidor i acreixent en l'esperança; units en l'amistat i ajudant-nos a sadollar-nos de l'Esperit; encoratjant-nos per a difondre per tot arreu els seus dons, bo i fent-nos presents enmig d'un món que massa sovint ens ignora o intenta d'utilitzar-nos...

Als països de parla hispana, aquest moviment ha pres el nom de Vida Ascendente, sense que amb això es vulgui fer cap referència als ascendents genealògics...

A Catalunya cercàrem les arrels bíbliques de l'ideal d'aquest moviment, i ens donàrem el nom de Vida Creixent...

Créixer és llei de vida... és una benedicció de Déu... Joan creixia i s'enfortia... Jesús creixia en edat, enteniment i gràcia davant de Déu i dels homes... El Regne de Déu creix per la Paraula... Després de la Pentecosta el nombre de creients creixia... malgrat que també ho feia el nombre dels seus opositors.

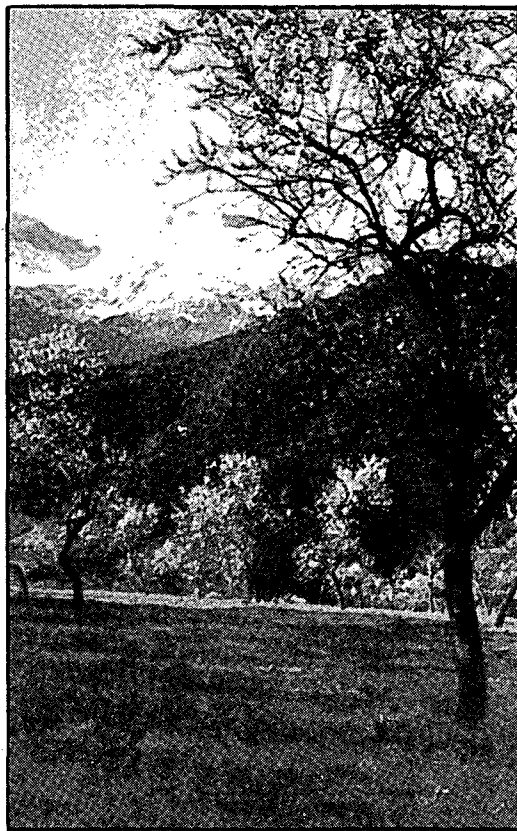
El Senyor és l'autor del creixement que condueix a la salvació... Tots som cridats a créixer contínuament en la gràcia, en el coneixement de Déu i en la seva Caritat, que nosaltres hem de fer visible a través de les nostres relacions amb els altres...

Créixer joiosament és cosa difícil d'assolir, i és impossible fer-ho al marge de Crist i dels germans...

Tot creixement espiritual porta cap al Regne, l'acreeix i el fa present... Facilitar això és tasca nostra... Amb ella trobarem l'autèntica alegria, una alegria que mai ningú no ens la podrà prendre...!

LLUÍS ANTONI

Pregar tot preparant la nova sembra

Senyor:
"Vetlleu per la terra i la
[regueu,
l'enriquiu a mans plenes.
El rierol de Déu desborda
[d'aigua
preparant els sembrats.
Fecundeu la terra
amarant els seus solcs,
aplanant els terrossos,
aplanant-la amb els xàfecs,
i beneïu el que hi germina.
Coroneu l'anyada amb
[l'abundor que cau del cel,
la fertilitat regalima de
[la vostra carrossa.
Aclama joïós l'herbei de
[l'estepa;
s'engalanen els turons;
les prades es vesteixen
[de ramats,
les valls, cobertes de blat,
aclamen joïoses i canten."

(Del salm 64)

MOD

MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • M

A •

Fred Sarés. Conjunt format per jaqueta llarga i pantalons bermudes de lli color marró. S'acompanya de top a ratlles.

Dos estils per a una firma: Tocut

Un espai important en el món de la moda espanyola, l'ocupa sens dubte la firma Tocut, S.A. a través dels seus dos apartats Image i Fred Sarés que, en aquesta ocasió, ha presentat les seves col·leccions primavera-estiu'88 amb excepcional èxit.

IMAGE (disseny Angela Guardiola)

En una constant renovació del que és senzill i sinuós, aquesta marca ha desenvolupat preferentment el tema dels moldejats, dels drapejats i els godets, entre asimetries distretes i noves apreciacions de la moda actual. Nous valors canviants afloren aportant moviment de noves línies que apareixen, sobretot, molt pensades.

Jaquetes de tall simple, accentuen la cintura, portant-se indistintament amb pantalons o faldilles.

Vestits amb cintura marcada, bust petit i les faldilles són curtes per sobre del genoll o molt llargues fins al turmell. Estretes o amples, s'adornen amb plects drapejats donant l'aparença d'una línia extremadament natural.

Colors blanc, cru, rosa pal, blau marí, pedra, beig-rosat, blau plom, vermell oït, marró i negre.

Els materials són el lli i el cotó cent per cent, amb la seda i la llana freda. Molt plisat fi, gavardina, ratlles, quadres Gal·les, finestra i fil a fil, amb gèneres adomasats i punt.

Molt dibuix figuratiu, llunes i grafismes.

FRED SARÉS (disseny Rosa M. Cases)

Una línia de moda femenina que respira ambient de balneari, aportant detalls plens de confort i tradició. Són els valors actuals que cada vegada s'imposen amb més força i aquesta firma ha presentat a través d'uns bonics models plens de suggestió i encant.

La línia d'aquest estiu'88 es basa en els sastres ajustats i les jaquetes folgades que es presenten llargues per realçar la figura. Camises tipus jaqueta i molt blazer per portar amb pantalons llargs o vermudes d'inspiració netament masculina, amb cintures elàstiques. Molt botó de nàcar.

Presència de llana freda, tocant els teixits, la qual lluita amb el lli pur o amb mescla de cotó, Popelí, crêpe i gavardina, seda gofrada i punt de cotó. Quadres Gal·les a l'ordre del dia i llistes bicolor combinant gairebé sempre amb blanc.

Els colors cru, blau marí, corda, vermell, salmó i groc es presenten a través de llistes o estampats, donant gran importància als tons llisos.

MARÍA JOSÉ EJARQUE

Fred Sarés. Jaqueta sense coll de lli vermell, amb tanca de petits botons de nacre blanc. Es porta sobre vestit a ratlles blanques i vermelles. Faldilla "cloqué".

Image. Conjunt de "spolvorino" a ratlles blanques sobre fons blau marí fent joc amb la faldilla de línia estreta. Màniques tres quarts.

Image. Jaqueta creuada de lli blau amb pics negres, amb davanters irregulars. Es porta sobre vestit negre.

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE
CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS
D'APOSTOLAT FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA
PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT
DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada
de la seva lectura, és el repte que tenim tots els
lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA
ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS.
DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT
BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya
Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili nº Població

D.P.

Se suscriu per 1 any a 'CATALUNYA CRISTIANA' en català/castellà per pessetes 4.680.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu
compte/llibreta nº.....
se serveixen pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA
CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

moviment **REALLES** de Catalunya

DISSABTE **23**

• **SALT**
Festa Major
pl. del Veinat, 18.30 h.
Teatre: **TREATRE MÒBIL**
Obra: **SING-SING, LA BALADA DELS GERMANS NICOLAU**

DIUMENGE **24**

• **L'ESTARTIT**
pl. Oficina de Turisme,
19.30 hores
Pallassos: **PEP I BOCO**
Espectacle: **SI PLOU, MARXEM!**

• **MALGRAT DE MAR**
Parc de Can Campasol, 19 h.
Animació: **PALANGANA**
Espectacle: **CANVI DE PARELLA**

• **SALT**
Festa Major
pl. Lluís Companys, 18.30 h.
Pallassos: **GERMANS TOTÓ**
Espectacle: **A RIURE QUE ARRIBEN ELS TOTÓ**

DILLUNS **25**

• **SALT**
Festa Major
pl. Mercat, 20 hores

Circ: **CIRC SÈMOLA**
Espectacle: **TRÀNSIT-2**

DIMARTS **26**

• **SALT**
Festa Major
pl. Sant Jaume, 18.30 hores
Animació: **LA SARAGATA**
Espectacle: **A BALLAR TOQUEN**

DIMECRES **27**

• **EL VENDRELL**
Festa Major
pl. Vella, 20.30 hores
Teatre: **TRIPJOC**
Obra: **TRASTÓBILIS MECS**

DIJOUS **28**

• **EL VENDRELL**
Festa Major
pati Lira Vendrellenca, 19 h.
Circ: **CIRC SÈMOLA**
Espectacle: **TRÀNSIT-2**

DIVENDRES **29**

• **CUBELLES**
Festa Major Petita
pl. de la Vila, 19 hores
Pallassos: **PEP I BOCO**
Espectacle: **SÒL I FUSTA**

RACÓ DEL LLENGUATGE

Lletres mudes (1)

ALBERT PERA

Les monges carmelites del Monestir de l'Encarnació se m'adrecen en demanda d'unes orientacions sobre pronunciació.

Em diuen que en el rès i lectures litúrgiques procuren seguir les normes de pronunciació del parlar barceloní i que també es guien pel diccionari Canigó.

Entenc que quan parlen de pronunciació barcelonina, volen referir-se al català central o oriental, que té per centre Barcelona ciutat. Com passa a moltes llengües, per la seva situació i per factors polítics, culturals i econòmics aquest dialecte central ha adquirit un predomini sobre els altres i pot ser pres com a model. Altra cosa seria que es fixessin en el parlar popular de la ciutat de Barcelona, que pel seu cosmopolitisme i per l'afluència constant d'immigrants presenta un grau molt alt de contaminació a tots els nivells.

Quant al diccionari Canigó, d'Editorial Sopena, és un bon auxiliar i les pot ajudar a

aclarir aquells dubtes que es presentin sobre la pronunciació o no, de consonants que podrien ser mudes. Té la garantia de l'escriptor i professor de català Pere Elias i Busqueta i és un dels bons diccionaris de correspondències que hi ha al mercat, amb l'avantatge sobre els altres que porta la pronunciació figurada per a castellans, per a catalans que dubten.

La pregunta en concret és si la r final del mot superior s'ha de pronunciar quan és adjectiu substantivat, quan designa la persona que té el màxim càrrec en un convent o comunitat. Saben que en els casos dels adjectius superior, inferior, interior, familiar, angular i algun altre, la r final es pronuncia. La meua resposta és: No conec cap raó fonamentada per a l'emudiment d'aquesta r final. No podem parlar tampoc de regles ni d'excepcions per tal com la llengua catalana, que té una gramàtica tan ben estructurada i una ortografia unificada i suficient, manca

d'unes normes de fonètica a les quals atènyer-se. Això és cert fins al punt que, parlant de poesia i d'obertura o tancament de vocals no rimem per un igual els mateixos mots en les diferents contradites d'un mateix àmbit dialectal. Tant és així que he vist en algun llibre de versos, com Les decapitacions, de Pere Quart, uns advertiments al peu de la pàgina de dues poesies, que l'autor es creu en l'obligació de fer sobre el tipus de pronunciació a tenir en compte perquè la rima sigui perfecta.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Via Laietana, cruïlla amb Avinguda de Francesc Cambó. Hi ha plaques en castellà, ben escrites, però ¿per què en castellà una denominació tan recent? També n'hi ha de catalanes, mal escrites. Diuen Cambò. A l'escultor del marbre li deu haver semblat (?) que l'accent greu era més català.

COSTUMS I TRADICIONS

El Miracle de Balaguer

ESTEVE BUSQUEST i MOLAS

Quan es parla del Miracle de Balaguer, hom pensa, de bell antuvi, que es tracta de l'arribada del Sant Crist, aigües amunt del Segre, segons la tradició. No; el Miracle, al qual volem referir-nos es marià. O sigui, el de la Patrona d'aquella ciutat.

Nostra Senyora del Miracle, tampoc no és, doncs, la més coneguda, o sigui la del Riber, sinó de la que es venera a Balaguer de temps immemorial ençà. Poetes l'han enaltida amb goigs que els devots han cantat i canten encara, invocant-la en tota malaltia i, antigament —ignorem si encara hi ha algun cas—, hom portava sudaris als seus peus, com a presentalla de fidels per haver-los guarrit de diferents mals.

Per uns goigs del segle XVII sabem que: "té per cosa singular/ en la dreta, Jesucrist,/ perquè aquesta mà ja es vist/ la més prompta és en donar,/ dona este signe a parer/ de que a donar està ansiosa..."

Pel que fa al Miracle que li donà el nom, el podem trobar en uns goigs també molt antics i que expliquen com "Deu sigles atràs aquí (es refereix a Balaguer) una mora afortunada/ cavant la terra afanada/ vostra imatge descobrí,/ felis, que aixís possehi/ la joya més apreciada..."

Respectem l'ortografia i sintaxi de l'època, com solem fer en altres ocasions perquè ho trobem més autèntic, més popular, entenedor i ple d'ingenuïtat.

Ja es pot comprendre amb quina sorpresa degué recollir-la aquella bona dona. Tot se-

guit, "per limpiarla de la terra/ en un cossi la posà,/ y per lleixiu, Sang raijà,/ gran miracle, que la aterra;/ Luego sos errors desterra,/ y és en Christo batejada..."

Efectivament, la morisca no comprenia ben bé què havia succeït, però pressentia que era un cas miraculós que la incitava a convertir-se al cristianisme. D'ací que ho comunicés de seguida a una altra dona: "Miracle espantada crida/ ab la Mora una Cristiana,/ y la Ciutat molt ufana/ clamant miracle, al moment/ per sa Patrona eminent/ la adora, á sos peus postrada..."

El fet narrat amb tanta brevetat com senzilla és que, de seguida començà la devoció. Primer, duta la imatge a l'església parroquial, aviat la pietat balaguerina féu que se li consagrés un altre temple. "Aquí —diran els goigs als quals ens referim— trobam en tot mal/ la Piscina celebrada.../ Vos los llantos eixugau/ al trist; Vos al ignorant del Cel lograu llum brillant,/ y al pobret alimentau;/ al caigut la ma allargau,/ sempre al favor inclinada..."

"De rabia lo infern rebenta/ sols de oïros invocada" diuen en altra contundent estrofa. I les següents parlen de la seva intervenció en els parts, en l'apaivagament de les tempestes ("si l'nubol prefiat de horror,/ pedra, trons, y llams fulmina..."), fecunditat de les terres... per acabar demanant "Proseguí Reyna aplaudida/ derramant vostra bondat/ sobre esta felis Ciutat/ per Vos en trono elegida..."

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

DISCOGRAFIA.— S'acaben de publicar dos nous àlbums de sardanes dins la línia que s'ha impulsat darrerament de recollir diferents mostres musicals del repertori sardanista d'unes determinades localitats. En aquest cas, es tracta dels discs: "Sardanes d'Anglès" i "Sardanes al voltant del monestir de Ripoll", que han estat enregistrats per la cobla La Principal de la Bisbal, sota els auspicis de les respectives entitats sardanistes locals tot comptant amb el suport dels propis municipis i de la revista de cultura popular "Som".

El disc "Sardanes d'Anglès" inclou els títols següents: "Les fonts del Canyo", "Noces d'Argent a Anglès", "Amics d'Anglès", "A l'Aplec d'Anglès", "Anglès", "L'Aplec d'Anglès", "L'Arbreda Burés", "Gales d'Anglès", "Record d'Anglès", i "Florisel". La presentació d'aquest àlbum va tenir lloc el dia 19 de juny, durant la celebració del trenta quatrè Aplec de la Sardana de l'esmentada vila de la comarca de la Selva.

Per altra part, el dia 1 de juliol s'ha donat a conèixer l'àlbum "Sardanes al voltant del Monestir de Ripoll", tot coincidint amb un dels actes commemoratius de l'onze centenari de la consagració d'aquest enclau històric-monumental. Les obres que configuren aquest àlbum són: "Mil·lenari", "Ripoll, onze segles d'història", "L'encís de Ripoll", "Sant Eudald, de Ripoll la festa", "Ripoll, bressol de Catalunya", "Ripoll, vila comtal", "Ripoll, a l'entorn del Monestir", "Ripoll 1893", "Monestir de Ripoll" i "Flor Ripollesa".

Tots els interessats a obtenir aquests nous discs de sardanes han de fer les seves comandes a l'Agrupació Sardanista i Cultura "Florisel", en el cas del disc "Sardanes d'Anglès", tot adreçant-se al carrer de Santa Magdalena núm. 3, 17160 Anglès; i a l'Agrupació Sardanista de Ripoll, en el cas de l'àlbum de "Sardanes al voltant del Monestir", tot escrivint a l'Apartat de Correus núm. 54, 17500 Ripoll.

40 ANYS DE L'ESBART VERDAGUER.— El primer cap de setmana de juliol s'ha celebrat un extraordinari recital de dansa catalana al Teatre Romea, amb motiu del quarantè aniversari de l'Esbart Verdaguer. L'espectacle que es presentà en aquesta ocasió girava a l'entorn de dues obres coreogràfiques ben remarcables: d'una part, l'estrena del ballet "Montjuïc" amb coreografia de Salvador Melo i figurins dissenyats per Enric Majó; i per altra part, la represa del ballet "L'envelat", del propi Salvador Melo després de 25 anys de la seva estrena. Les representacions van tenir lloc en sengles vetllades nocturnes al Teatre Romea, els dies 1 i 2 de juliol, i una sessió de tarda, el diumenge, dia 3 de juliol, amb l'acompanyament musical de la cobla La Principal del Llobregat.

Per ENRIC GRAUPERA

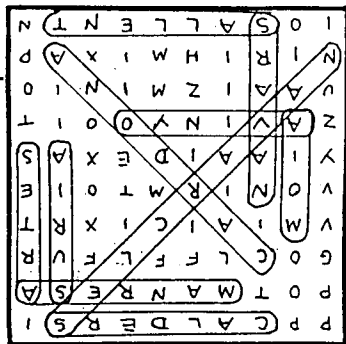
Commemoració filatèlica del primer Aniversari de la mort de sant Joan Bosco. La seva vida i miracles són ben coneguts per tothom. Itàlia, país nadiu del sant, no ha emès cap segell commemoratiu, la qual cosa provocà una interpel·lació al ministre comunista de Correus. Presentem un segell emès a Àustria, i el matasegells de Taranto (Itàlia).

Per SNOB

P	P	C	A	L	D	E	R	S	I
P	O	T	M	A	N	R	E	S	A
G	O	C	L	F	F	L	F	U	R
V	M	I	A	I	C	I	X	R	T
V	O	N	I	R	M	T	O	I	E
Y	I	A	A	I	D	E	X	A	S
Z	A	V	I	N	Y	O	O	I	T
U	A	A	I	Z	M	I	N	I	O
N	I	R	I	H	M	I	X	A	P
I	O	S	A	L	L	E	N	T	N

Solució

HORIT. Calders, Manresa, Avinyó, Sallent.

Per SNOP

Solució al 460

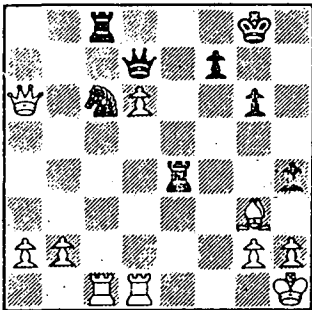
NO ES SA

NO (S) ESSA

Per **JAUME MORA**

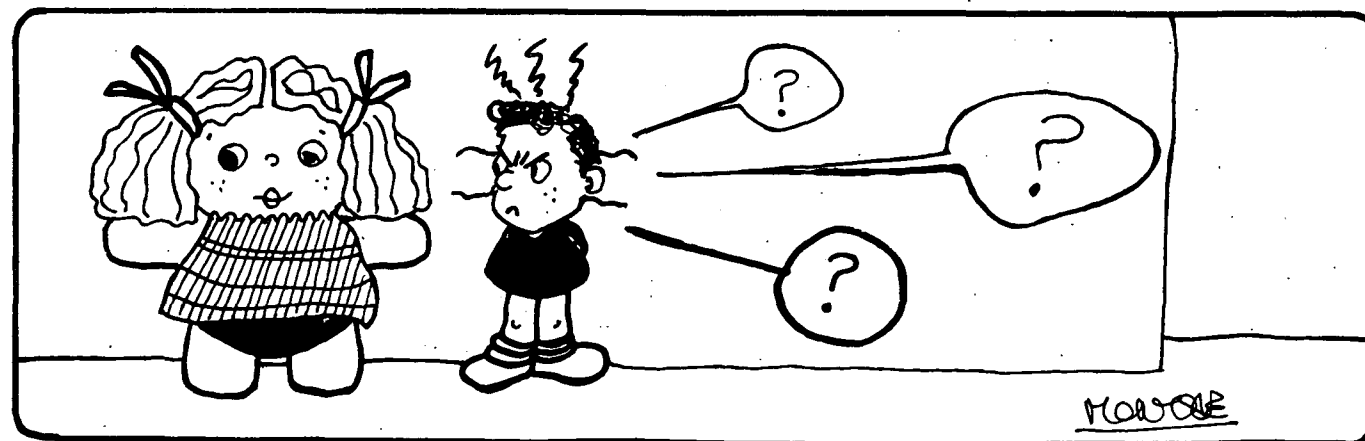
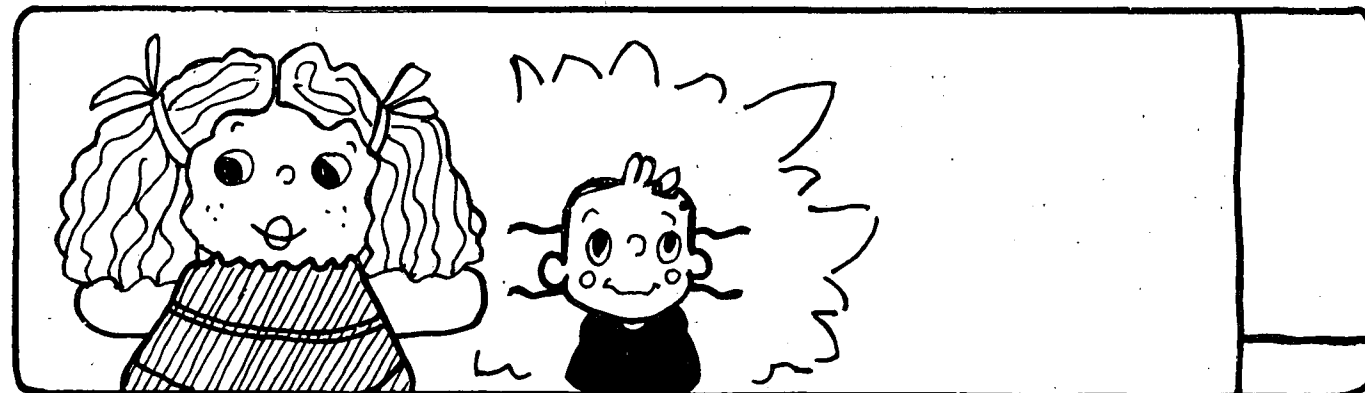
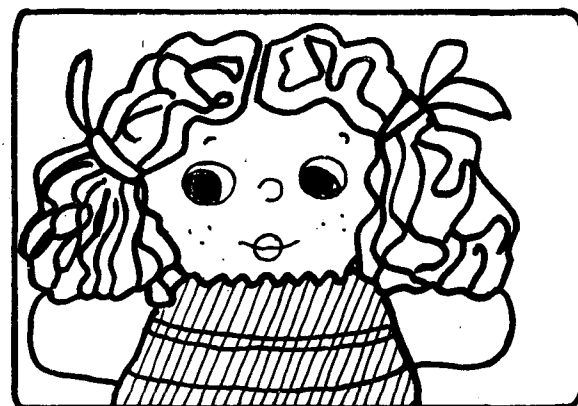
Blanques juguen i guanyen.

La força del peó passat.
Heus ací un bell exemple.

Solució al Diagrama 230

1...Af6-e7 (no 1...Af6-h4, 2
Ta8×e8 g3-g2+, 3 Re1-e2
Ah4-e7, 4 Te8×e7+ Rf7-f6, 5
Te7-e8 Ce3×f5, 6 d6-d7),
2 Ab5×e8+ (si 2 Ta8×e8
Ae7×d6) Rf7-f6, 3 d6×e7 g3-
g2, 4 Ae8-a4 g2-g1=D+, 5
Re1-d2 Dg1-c1+ i negres
guanyen.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 416

Històries d'Eixerits

La rata

No he entès mai perquè ens fan tanta por o basarda les rates. Perquè la veritat, a mi tampoc no em fan gens de gràcia. Fa uns quants dies que passem les vacances en una casa de pagès. A mi, em costa dormir-me, perquè sento petits sorolls de tota mena. I no em puc treure les rates del cap. Sort que, al final, la son i el cansament són més forts que jo i m'adormo com un tronc.

La senyora Maria diu que no n'hi ha de rates. Però fa pocs dies que, quan tornava del galliner on havia anat a buscar ous frescos, en entrar, vareig trobar la senyora Maria amb una vella escombra a les mans i tota sufocada. Ella em digué que escombrava; jo no li havia pas preguntat. Sospita: Devia empaïtar una rata.

Ben mirat és ben ridícul tenir por d'una rata. A mi allò que em fa més fàstic és la cua; i m'empipa molt que surten on i quan menys hi penses. Potser si portessin picarol no ens espantaríem tant.

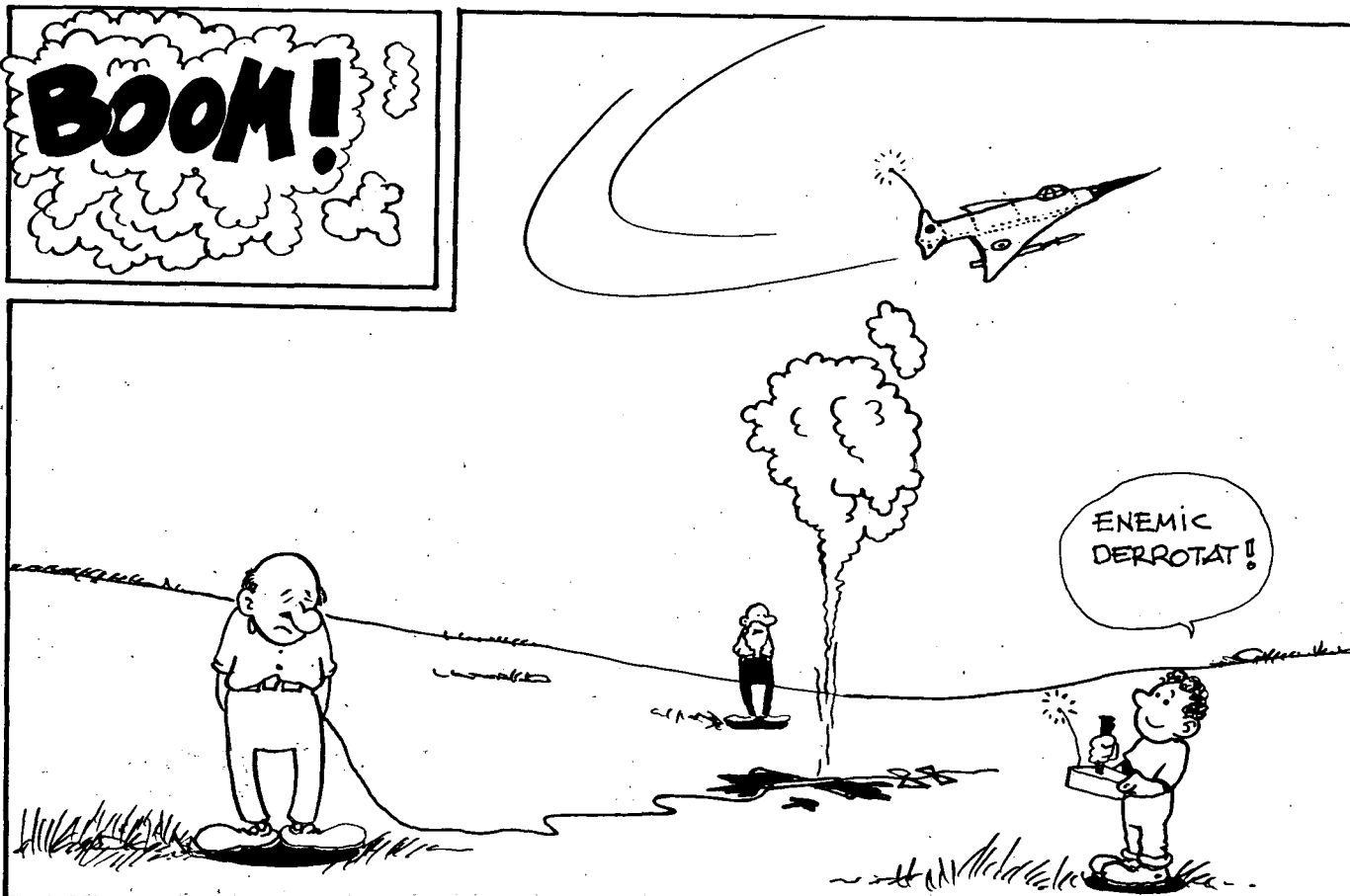
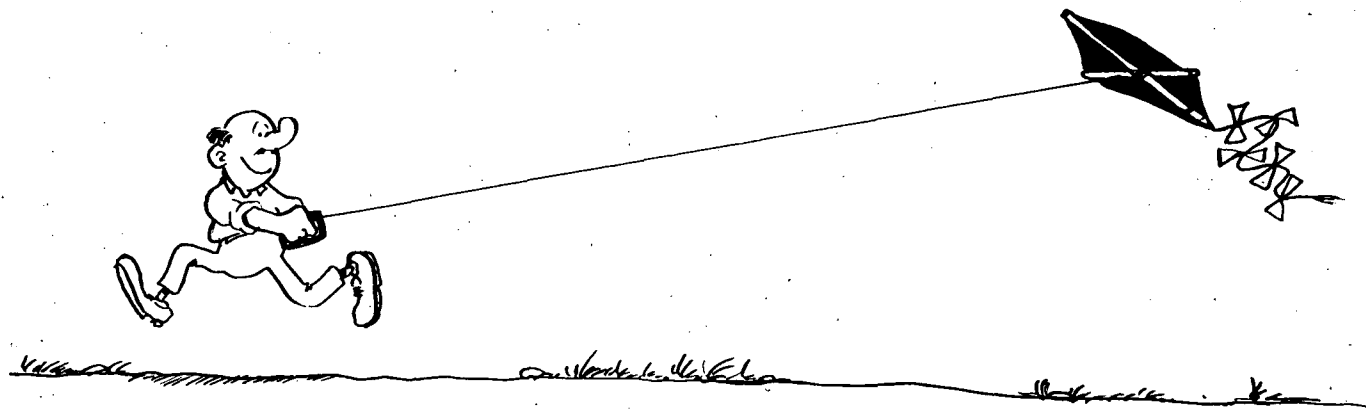
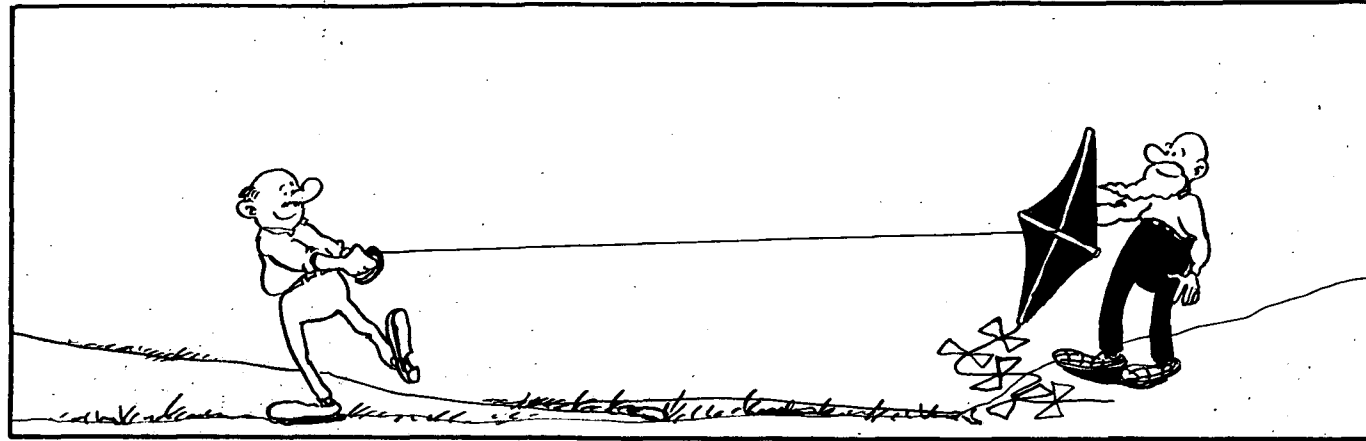
L'altre dia amb en Tonet vàrem anar a la pallissa. A mi la camisa ja no em tocava a la pell pensant en les rates. Mare meva, si n'hi vàrem trobar! Jo, valent com de costum, vaig tocar el dos com un coet.

Res, no ho entenc, però les rates em fan por o una cosa semblant a la por. I si les mires bé són uns animalets ben espavilats i simpàtics. Sí, sí, però...

L'Eixerit

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

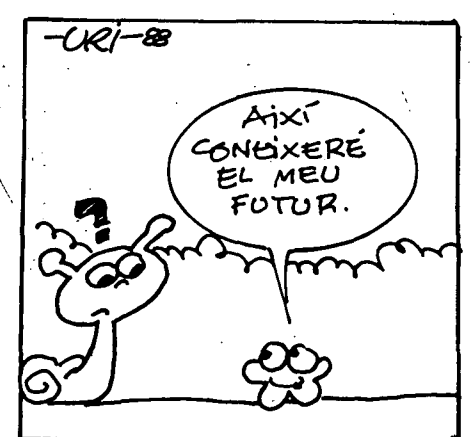
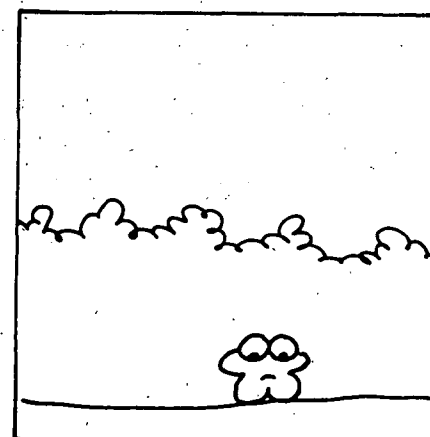
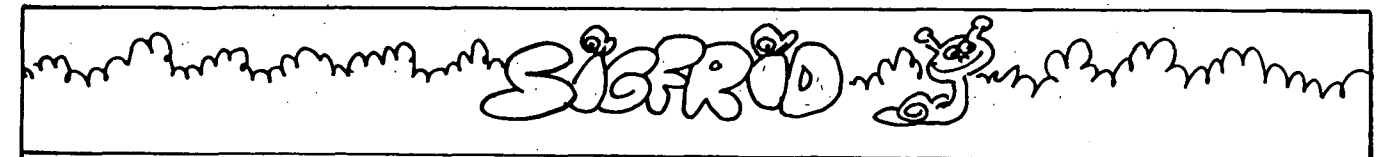
Busqueu l'evangelí del diumenge: Evangelí segons Sant Joan, capítol 6, versets de l'1 al 15 (Jo 6, 1-15).

Reflexionem: 1. Aquesta narració és una meravellosa lliçó de catequesi: la multitud recorda el Poble de Déu en el seu camí vers el Regne; el pa multiplicat recorda el manà, que durant anys i anys ajudà els jueus en el seu camí vers la Terra promesa; els Apòstols repartint el pa, recorden que serà a través d'ells i dels seus successors com el Pa de la Veritat i de la Vida serà repartit a tots els homes i a tots els pobles. I tot el text i el context recorden la Institució de l'Eucaristia.

2. En la narració hi ha també un petit protagonista: el "vairlet" que tenia cinc pans d'ordi i dos peixets. "Jesús prengué els pans..." ¿Us imagineu l'alegria d'aquell noi quan veié que Jesús feia aquell signe meravellós amb els "seus" pans. Com deuria explicar-ho a casa, oi?

3. Tan debò, que tots els qui ja heu fet la comunió participeu sempre en la celebració de l'Eucaristia, rebent el Pa de Vida, que ens posa en íntima comunió amb Jesús.

El mossèn

DIUMENGE - 24

- 11.00 Òpera:
"L'amor de tres taronges".
- 13.30 Esports en acció.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Batman:
"La gran mare de tots".
- 16.00 Jericó: Dual
"El xacal de diamants".
- 16.50 Tarda d'humor:
"Com cometre un matrimoni".
- 18.30 La història de la guitarra a Espanya.
- 19.00 Allo, allo (Cap. 2).
- 19.30 L'espantaocells i la senyora King: "Operació al cel".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 30 minuts.
- 22.00 Galícia para o mundo.
- 02.00 Fi d'emissió.

DILLUNS - 25

- 13.50 TV3 segona vegada:
"Galícia para o mundo".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"Benefici complementari".
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"Batal Khan".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 International Headlines.
- 19.30 Sinbad.
- 20.00 Doctor Who:
"El cervell de Morbius" (III).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 80 (Dual).
- 21.30 L'Equalitzador:
"Memòries de Manon" (II) (Dual).
- 22.30 Telefilm:
"La cova dels llops" (Dual).
- 00.05 Telenotícies.
- 00.20 Fi d'emissió.

DIMARTS - 26

- 13.50 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"El casament".
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"Barbablava".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 International Headlines.
- 19.30 Sinbad.
- 20.00 Doctor Who:
"El cervell de Morbius" (IV).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 81.
- 21.30 Rafaela Carra Show.
- 23.00 Perry Mason:
"El cas de l'armilla virolada".
- 00.20 Telenotícies.
- 00.40 Fi d'emissió.

DIMECRES - 27

- 13.30 TV3, segona vegada:
"48 hores". "L'èxit de Hollywood".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas (rep.):
"Després del casament".
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"El zorro cavalca de nou".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 International headlines.
- 19.30 Sinbad.
- 20.00 Doctor Who:
"Les llavors de la destrucció" (I).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Sorteig especial d'estiu Lotto 6/49.
- 21.10 Gent del barri - 82 (Dual).
- 21.45 Informatiu Cinema.
- 22.15 Cinema 3:
"Una vida difícil".
- 00.00 Tramuntana.
- 00.15 Telenotícies.
- 00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 28

- 13.30 TV3, segona vegada:
"Rafaela Carra Show".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"Barbacoa tres" (rep.).
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"L'ocell blau".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.30 Sinbad.
- 20.00 Doctor Who:
"Les llavors de la destrucció" (II).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 83 (Dual).
- 21.30 La casa dels famosos:
"Paco Morán".
- 22.00 Esports flash.
- 23.00 Motor a fons.
- 00.00 Telenotícies.
- 00.15 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 29

- 13.50 TV3, segona vegada:

- "Esports flash".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"Mare estimada" (rep.).
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"Més enllà de la fi del món".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 Sinbad.
- 20.00 Doctor Who:
"Les llavors de la destrucció" (III) (Dual).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 84 (Dual).
- 21.30 Si, Primer Ministre:
"La clau".
- 22.05 Ràdio Cincinatti:
"El sindicat" (Dual).
- 22.35 48 hores: Miami torna a la lluita.
- 23.35 Telenotícies.
- 23.55 Cinema de mitjanit:
"El visitant nocturn".
- 01.50 Fi d'emissió.

DISSABTE - 30

- 14.20 Sardanes.
- 14.45 Camera oculta.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els Barrufets.
- 16.00 Esports en acció.
- 17.30 Retrats:
"La veritable història de Frankenstein".
- 18.30 Recitals d'estiu:
"Toti Solé".
- 19.30 Jocs Olímpics.
- 20.00 Vida salvatge (dual).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Sorteig especial d'estiu de la Lotto 6/49.
- 21.15 Magnum:
"Tots els lladres són a bord".
- 22.05 Pel·lícula:
"L'una i l'altra".
- 23.45 Jazz.
- 00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 24

- 2.25 Música golfa.
- 3.20 El fugitiu.
- 4.20 Llarg-metratge:
"La madona de las siete lunas".
- 6.05 Documental.
- 7.20 Llarg-metratge:
"Retrato de Teresa".
- 9.00 Informe setmanal. Repetició
- 10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
- 11.00 48 hores.
- 11.05 Concert.
- 12.05 Poble de Déu.
- 12.35 Retrat de la Unió Soviètica.
"El estilo del Báltico".
- 13.30 Segon ensenyament.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Els petits picapedra.
- 16.05 Estrenes TV:
"Dos bribones contra el hampa".
- 17.45 Si ho sé no vinc.
- 18.40 Dibuixos animats.
- 19.10 La clínica de la Selva Negra.
- 20.00 A vista d'ocell.
- 20.30 48 hores.
- 21.00 A portada.
- 21.35 La vida segueix.
- 22.40 Diumenge cinema:
"Luna de agosto".
- 00.25 48 hores.

DILLUNS - 25

- 9.00 Pel mati.
- 10.20 Santa Missa.
- 12.10 Dinastia - 93.
- 13.00 L'ocell boig.
"Campeón de golf".
- 13.30 3 x 4.
- 14.30 Dibuixos animats.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Wilside:
"apagar los incendios de vuestros hogares".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç Telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
"El misterio de la sombra".
- 18.30 Pensa-ho demà (Nova sèrie) - Ep. 1.
- 19.00 A mitja tarda.
- 19.30 De pel·lícula.
"Festival de Barcelona".
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 El preu just.
- 22.40 Alfred Hitchcock, presenta. (Últim episodi)
"Cumpleaños feliz".
- 23.05 Documents TV.
- 24.05 Telediari - 3.
- 00.25 Telesport.

DIMARTS - 26

- 8.00 Bon dia.

- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Pel mati.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 46.
- 11.50 Dinastia - 94.
- 13.00 Scooby Doo.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Wilside:
"El falso Búfalo Bill".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 19.00 La nau terra.
"Pájaros y ornitólogos".
- 19.30 Entre línies.
- 20.00 Una vida junts.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Amb tu.
- 22.20 Sessió de nit:
"La ciudad frente a mí".
- 00.40 Telediari - 3.
- 01.00 Telesport.
- 01.15 Testimoni.

DIMECRES - 27

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Pel mati.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 47.
- 11.50 Dinastia - 95.
- 13.00 Una vegada era... l'home.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Wilside (Últim episodi)
"Cuando la dama gorda canta".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 El petit vampir - 13 i últim.
- 19.00 A tope.
- 20.00 Un món diferent. Ep. 4
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 La guerra civil espanyola.
- 22.15 Cançó trista de Hill Street.
- 23.15 El gos verd.
- 00.15 Telediari - 3.

DIJOUS - 28

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Pel mati.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 48.
- 11.50 Dinastia - 96.
- 13.00 Johnny Quest.
"La Torre del Diablo".
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 L'equip "A" (Nous episodis)
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Musiquíssims.
- 19.00 Crònica jove.
- 19.25 Amb les mans a la massa.
- 19.55 Parlant clar.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.15 Melba - 6.
- 22.15 Dret a discrepar.
- 23.45 A mitja veu.
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.35 Telesport.

DIVENDRES - 29

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Pel mati.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 49.
- 11.50 Dinastia - 97.
- 13.00 Els ossos Berenstain.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 L'equip "A".
"Viene el equipo A".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 La llanterna màgica.
- 19.30 Diccionari de la salut.
- 20.00 Mash.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Cara a Cara.
- 22.25 Divendres cinema:
- 00.35 Telediari - 3.

DISSABTE - 30

- 1.10 McMillan i esposa.
- 2.45 Llarg-metratge:
"Malabrigó".
- 5.10 Bob Dylan.
- 6.10 Documental.
- 7.20 Llargmetratge:
"Espejismos de amor".
- 9.00 A tope. Repetició.
- 10.30 El mag d'oz.
"Buscando ayuda".
- 10.55 48 hores.
- 11.00 La bola de cristall.
- 12.15 Nova gent.
- 13.15 Loteria.
- 13.30 L'altra mirada.
"Gracias a la vida".
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Isidor.
- 16.05 Primera Sessió:
"Ahi está el detalle".
- 18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
"La cascada del arco iris".
- 18.30 Secrets i misteris.
"Detectives psíquicos".
- 19.00 Número 1.
- 19.35 La llei dels àngels - 13.
- 20.30 Telediari - 3.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.20 Dissabte nit.
- 23.20 Fanny i Alexander.
"Episodios estivales".
- 00.20 48 hores.
- 00.25 Filmoteca TV:
"Espejismos".

DIUMENGE - 24

- 9.30 Santa Missa.
- 10.30 Objectiu 92.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 14.50 L'informatiu cap de setmana.
- 15.00 Estudi Estadi.
- 18.00 Sessió de tarda:
"Orgullo y pasión".
- 19.45 Camí de Seul.
- 20.05 Connexió amb Sant Cugat.
- 20.05 A l'est del Besòs - 12.
- 20.35 L'informatiu cap de setmana.
- 21.00 Debat - 2.
- 22.00 L'Instant més llarg.
- 22.20 Retransmissió esportiva.
- 00.00 Lume e meigas.

DILLUNS - 25

- 12.30 Tele Europa.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 Directe al 2.
- 13.35 Capitoli - 53.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 68.
- 15.30 Descobertes sota l'aigua.
- 16.30 Té o Cafè.
- 18.00 Escoles molt particulars.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.35 Aigua de sífo.
- 19.00 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu Vespre.
- 20.25 Panorama.
- 20.50 Olímpics.
- 21.20 Cine Club:
"Remordimiento".
- 22.50 Últimes preguntes.
- 23.20 Jazz entre amics.

DIMARTS - 26

- 12.30 Tele-Europa.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 Directe al dos.
- 13.35 Capitoli - 54.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 69.
- 15.30 Cent anys de Jazz (I).
- 16.30 Té o cafè. Tertulia.
- 18.00 Bojos per volar (I).
- 18.30 Avanç Informatiu Vespre.
- 18.35 Aigua de sífo.

- 19.00 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Dones del rock.
- 21.00 El mirador.
- 21.15 Suplements - 4.
- 22.50 El temps és or.
- 23.50 Tendido cero.
- 00.20 La bona música.

DIMECRES - 27

- 12.30 Tele-Europa.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 Directe al 2.
- 13.35 Capitoli - 55.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i Poder - 70.
- 15.30 Documental.
- 16.30 Té o cafè.
- 18.00 Bojos per volar (2).
- 18.30 Avanç Informatiu Vespre.
- 18.35 Aigua de sífo.
- 19.00 Picapuça / Sèsam obre't.
- 20.00 L'informatiu Vespre.
- 20.30 Atletisme: Golden Gala desde Roma.
- 21.00 Atletisme: Golden Gala.
- 23.00 Oficis per al record:
"Vidrieros".
- 23.30 S'ha escrit un crim:
"¿Alguna amenaza?".

DIJOUS - 28

- 12.30 Tele-Europa.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 Directe al 2.
- 13.35 Capitoli - 56.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 71.
- 15.30 La ruta de la seda.
- 16.30 Té o cafè - Tertulia.
- 18.00 Bojos per volar (3).
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.35 Aigua de sífo.
- 19.00 Picapuça / Sèsam obre't.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 A tres bandes.
- 21.15 Suplements-4.
- 21.45 Descartes.
- 22.00 Loteria primitiva.
- 22.15 Dijous cinema:
"La hora de la estrella".
- 23.50 Metròpolis.

DIVENDRES - 29

- 12.30 Tele-Europa.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 El divan d'Ivan.
- 13.35 Capitoli - 57.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 72.
- 15.30 A l'Himàlaia amb Hillary.
- 16.30 Pel·lícula:
"La gran mentira".
- 18.00 Avanç Informatiu Vespre.
- 18.35 Aigua de sífo.
- 19.00 Narracions americanes.
- 20.00 L'informatiu Vespre.
- 20.30 Viatge a l'aventura.
- 21.00 El mirador.
- 21.15 Suplements - 4.
- 21.50 Joan Baez en concert.
- 23.45 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 30

- 9.30 Sesam obre't!
- 10.00 Dibuixos animats.
- 10.15 Clementina.
- 10.45 Popgrama.
- 11.15 Mirades. Magazine.
- 12.00 McCoy Trio.
- 13.00 Flamenc.
- 13.30 L'elefant d'Àfrica.
- 14.00 L'informatiu cap de setmana.
- 14.30 Documental.
- 15.00 Estadi 2.
- 22.00 Connexió amb Sant Cugat.
- 22.00 L'informatiu cap de setmana.
- 22.30 Connexió amb Madrid.
- 22.30 L'ocell Espí - 6.
- 23.15 Ahir.
- "Catalunya": De Macià a Tarradellas".
- 00.25 Diàlegs amb la música.

COMENTARIS TV

Televisió matinal (I)

Tothom sap que la vida econòmica dels països occidentals depèn de la llei del'oferta i la demanda. Que sempre que hi hagi algú disposat a consumir un producte concret hi haurà una iniciativa capaç de servir-li aquell caprici. Com comentàvem en un article anterior mai se sap què és primer: si la voluntat de gaudir d'una nova situació té com a resposta el producte concret, o si la publicitat d'un producte concret fa apareixer una nova necessitat abans inexistent. Així arribem a la televisió matinal. ¿Es veu per què de fet la gent la volia o es veu per què se n'ha fet tanta propaganda que la gent s'hi aboca sense pensar-s'ho? Aquest és doncs el problema: si això és així, ¿què es deixa de fer per veure aquesta televisió? La raó d'aquesta pregunta és molt lògica. A partir de les vuit del matí tothom té una feina: uns treballen a casa els altres ho fan fora. Malgrat tot, en una situació normal, gairebé ningú no té tot el matí lliure —potser els avis i els malalts— com per restar davant el receptor de braços creuats sense fer res.

La conclusió és que sempre hi ha algú que es queda bocabadat davant les ximpleries que se li poden ocórrer a un Jesús Hermida per posar un exemple. ¿De qui estem parlant llavors? De la mare —de la qual en parlarem en el pròxim article— i, sobretot, en aquest temps d'estiu, de vacances, dels estudiants que no s'han organitzat l'estiu: i parlo dels estudiants de 1r d'E.G.B., fins a 5è de carrera. ¡Val la pena aprofitar l'estiu!

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

RESERVEU AQUESTES DATES.

Qui?

cada parròquia,
cada associació,
cada orde o congregació,
cada col·legi,
cada institució cristiana...

ULTRAMAR EXPRESS

GAT. 48

